

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்யம்வத—Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star,

"To Thine Own Self be True.

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஒம்ததஸத்.]

[God is Love ; Knowledge is Power ; Om.

ஸத்யமேவஜயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 16]

1907-ம் ஆண்டு ஜூலைமீ.

[சஞ்சிகை . 3

An Appeal to Our Subscribers .

The Viveka Chintamani Publishing Committee request all subscribers to remit their subscriptions to the Viveka Chintamani without delay and to kindly help them increase their subscription list by new additions to it from among their friends and acquaintances.

ஹது சந்தாதாரர்களான கேசர்கள் அவரவர்கள் சந்தாதொகையை யனுப்புவதோடு புது சந்தாதாரர்களை யும்சேர்த்தனுப்பி புதுவவேண்டுமாப் விவேசிந்தாமணி கமிட்டியார் அவர்களை விசயமாப் கேட்டுக்கொள் கிறார்கள்.

"PROCLAIM THE MOTHER."

"ஸ்ரீமாதாவின் மஹிமையை மண்டலமெங்கும் பரவச் செய்யுங்கள்."

"உன்னைமறக்கிலெத் தாய்சிரென்றுடம்பில்வாழுமோ
உன்பாலன்றிப் பிறப்பாவென்றனுள்ளஞ்ஞமுமோ
தன்னைக்கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டதென்னகருதியோ
எந்தாய்நினைக்கொடுக்கவென்பாவின் றுவருதியோ"—

"என்குமுனைக்கு மிசைந்தபொருத்தமென்னபொருத்தமோ
இந்தப்பொருத்தமுலகிற்பிறகுக் கெய்தம்பொருத்தமோ."

“நம், ஸ்ரீமாதா, ஸ்ரீமஹாராஜ்ஞி, ஸ்ரீமத்விஹ்மானேசுவரி, சிதக்னிகுண்ட ஸம்பூதா, தேவகாரிய ஸமுத்யதா” என்று உலகநாப்பியாம் அம்பிகையைத்தொழுதேத்த ஹயக்ரீவர் அகஸ்தியமுனிக்குப்போதித்து அவளது திருநாமங்களாயிரத்தின் அதிரகலியங் களை யவருக்குபதேசித்தருளினார். அப்படியே நாமும் ஜீவ்மாதாவாகிய அம்பிகைபேரைச் சொல்லியெத்தவேண்டும். “அண்ணைசொன்மிக்கமந்திரமில்லை” அவ்வினிடீட்டால் நமக்குக் கதியுமில்லை. ஆதலால் நாம் அவனைத்தொழுது “நம்மைப் பிடித்த அஜ்ஞானஞ்சுக்காரத்தைப் போக்கடித்துகொள்ளல்வேண்டும். பராசக்தியிவருள் பெறுதவர் மானிடப்பதர்களுையாவர், இந்தியாவிலுதித்த மஹான்களெல்லாரும் ஆதிபராசக்தியினருள் பெற்றவராயே ஜகமெலாம் புகழும் சாகஸத்தொழில்களைச்செய்து முடிந்தனர். ஸ்ரீமத் பகவத்பாதசங்கராசாரியஸ்வா மிகள் (ஆதிசங்கராசாரியர்) அம்பிகையினருள்பெற்றதன்மீது அவனை யுண்மைப்பூணையால் உள் ளபடி வரச்செய்துகொண்டு பின்னர் திக்குவிஜயம்செய்து ஷண்மதஸ்தாபனம்செய்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்னியர் பத்தியால் சக்தியம்சமேயாதி அம்பான் பேரும்புகழும் வினக்கச்செய்தார். ஆதிதொட்டு லக்ஷ நனநர்மத்தக் கிருப்பிடமாயிருக்கும் இப்பாதக் கண்டமானது ஸ்ரீ மாதாவின் திருவருட்பார்வைக் குறைவால் அஜ்ஞானவிருள்முடி அருமைமீழ்ந்த பெருமை குன்றுபோகும்காலம் வந்துற்றது. இப்பொழுது நல்லகாலம்மிறக்கச் சம்பம் கேர்ந்துளது. த்ரிகாலஞானிகளெல்லாம் தேவி துயில்நீங்கி விழித்தெழுங்காலம் வந்துற்றது வந்துற்றதெ ன்று கட்டியங்கூறிப் பேசுகிறார்கள். இந்தியமுன்னுக்குவருவது ஸ்தூலபலத்தால் அல்ல. சூக்ஷ்மபலத்தால் இந்தியா உலகெல்லமான வினாந்ததாயிருப்பது தீர்க்கதரிசிகளெல்லாரும் கொண்டுள்ள துணிபு. ஸ்வாமியிவோகானந்தர் சிகாகோவிலிருந்தெழுதிய கடிதத்தில் இதை ப்பற்றி இவ்வண்ணமெழுதியுள்ளார். அதுமுற்றும் சரிபாக்கிருத்தலால் அந்த மஹானுடைய வாக்கையே இங்குமொழிபெயர்த்துக் கூறுவோம்.

“இந்தியாமுன்னுக்குவரும்-ஆனால் சந்தமுறட்டு பலத்தாலல்ல- ஆத்மசக்தியாலெ ன்றுணர்க. நீங்களெல்லாரும் உங்களுள்ளத்தையடி “நித்தசுத்தவிழுக்கமாம்” ஆத்மஸ்வ ரூபத்தையாராதித்துப் பிரத்திபக்ஷாஸூபவமாகப் பாருங்கள். அதனால் பசிதாகம் சிதோஷ் ணங்களைப் பொறுக்கும் சக்தி யபரிமிதமாகவுண்டாகும். நல்ல மெத்தைவிட்டிலிருந்துகொ ண்டு சிறநீன்பங்களை பதுபவித்துக்கொண்டு நானும் தெய்வாராதனைசெய்கிறேனென்று பொழுது போக்காய்ச் சிலநேரம் மதாப்பியாசம் செய்வதாக பாவனைசாட்டுவது மற்றத்தேச ங்களுக்குப் பொருந்தும். அந்தப்போலி அப்பியாசங்கள் இந்தியாவிற்கெல்லாது. அப்படி ப்பட்டபோலிமதத்தைக்கண்டுபிடித்து வெளியாக்கும் சக்தி இந்தியாவுக்கு இயற்கையாக வே யுண்டு. இந்தியாவில் நாம் தெய்வாராதனைசெய்யும் விதம் அதுவல்ல. கடவுளை நேர் நே ராகக்கண்டு தரிசித்துக் “கடவுளுநாமொன்றானேன்” என்று பிரத்திபக்ஷாஸூபவத்திலுணர் வதே மத அப்பியாசமாம். அதற்கு சவ்விஞானமுதவாது. உண்மைஞானமுனரவேண்டின் நம்முளிருக்கும் குற்றங்களையாராய்ந்து களையவேண்டும். “கிட்டதப்பற்றெனில் உற்றதுவிடு” என்பதுண்மை. “வீடு” என்றால் எங்கோதூரத்தில் இருப்பதன்று; துங்கேயிப்பொழுது எல்லாப்பந்தமும் நீங்கி ஸர்வசுத்திரனாயிருப்பதே “வீடு”. எல்லா நிர்ப்பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டதே “வீடு”. தியாகமின்றி உண்மையாக எந்தவேலையும் குறைவறச்செய்யவராது.

இந்தவுலகமே கடவுள் தன்னைக்கொடுத்ததினாலே புண்டாயிற்று, அதனால் அவருக்குத் தியாகராஜர் என்றபெரும் வந்தது. பேரீ, கீர்த்தி, அந்தஸ்து, சிறப்பிப்பிவைகளையெல்லாம் அம்பாளுக்கர்ப்பணமாகத் தியாகஞ்செய்து இந்தியாவைமுன்னுக்குத் கொண்டுவரக் கங்கைக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். அவசியமில்லை உயிரையும் அம்பாளுக்கர்ப்பணமாகக் கொடுத்துழைக்கவேண்டும். அந்தர்பாவத்தாலாவது பவிரீயத்தனத்தாலாகாது. பவிரீயத்தனம் அவசியமில்லையென்றருத்தமில்லை. ஆனால் அந்தர்பாகஞ்செய்து அம்பாளைத் தரிசித்து அவளருட்பிரஸாதத்தால் செய்யமுயற்சி பவிப்பதுவேதான், வெறும் பவிரீயமுகயத்தனம் பலிக்காது. ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக்கடப்பதற்கு எத்தனையோ மஹான்கள் ஜீவகாருண்யத்தால் பிரஸாதத்தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள். ததீகிமுனிவர் இந்திரனுக்குத் தன்முதுகெலும்பைக்கொடுத்தது ஞாபகத்திலிருக்குமே. இக்கலிகாலத்தில் ஸ்துலத்தில் முதுகெலும்பைக்கொடுக்கவேண்டியதவ்வளவு அவசியமாயில்லை. சற்குணசம்பத்து நிறைந்த நீர்த்தன்மை வாசஞ்செய்யும் ஸ்தானமாகக் கூடாது. பிருக்கும் முன்னந்தன்மைப் பிரோபகாரத்தம் அதன் வாசமாகம். துரியதிலிவிருந்துழைத்தலாற்கொடுக்கவேண்டும். துரியதிலிவிருந்துலகுக்குழைப்பவர் முதுகெலும்பை ஸ்துலமாகக்கொடுப்பவரிலும், மேலானவரேயாவர். முன்னம் சத்துவசத்திகளையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து ஒழுங்குபட ஒரு நிலைப்படுத்தவேண்டும். ஜாதியருணபேதங்களைப்பார்த்து மயங்காதே; பச்சை, வெள்ளப்பு, சிசுப்பு என்று வருணபேதம் பாராதே. எல்லா நிறங்களுமடங்கியதும் சுத்தவெண்ணிறமானதுமான அன்பின் வடிவாபிருந்து எதைதும் செய். உள்ளபடி யுழைக்கவேண்டியதுமட்டும் நமதுகடமை. பலனைப் பற்றி நமக்குவிசாரமில்லை. அது தனக்குத்தானே பலனைத்தரும். ததாகரமாய் தத்பதலகியார்த்தமாகக் கடவுளோடு ஒன்றாவதற்கிடையூறுபிருக்கும் ஆசார, அனுஷ்டான, ஸ்தாபன பேதங்கள் எதுவானாலும் ஆத்மசக்தியின்முன் நிற்கவற்றது குரியனைக் கண்டபனிபோல் நீங்கிப்போம். வருக்காலத்தைப்பற்றி விசாரமில்லை; அதைக்குறித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமும் எனக்கில்லை. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் தீர்க்கதரிசனமாய் என்கண்முன் நிற்கின்றது. அதாவது, புராணியென்றும் புராணியென்றும் பேர்பெற்ற “விருத்த அம்பிகை” இளங்குமரியாய் “ஸ்ரீமத்ஸிஹ்மஸனேசுவரி”யாய், “மஹாராஜினி”யென்னும் நாமத்துக்குரிய கோலத்தோடு கொலுவிற்றிருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாய் நான் தரிசிக்கிறேன். இந்தக் காஷி யென் திருஷ்டியினின்றும் மறைவாது அப்படியே நிரந்தரமாக விருக்கக் காண்கிறேன். “உத்பத்தபாணஸஹஸ்ரபாயை நம:” என்று மஹாவிஷ்ணும் முனிகளும் வணங்கின வண்ணம் என்கண்முன்னே அவன் திருக்கோலம் கீங்காதிருக்கக் காண்கின்றேன். அவளுடைய மலரின்னப்பிரபாவம் முன்னிலுமதிகமாக கிளங்குவதைக் காண்கிறேன். ஆகையால் சாந்திநிறைந்து அருள்வாக்கால் ஆகிய உலகெங்கும் அவன் புகழ்பரவ அம் மஹாராஜினியின் பிரபாவத்தை மிளக்கச் செய்யுங்கள். இனி நவரத்திரிதோறும் கொலுவதைப் பூசிக்கும் அம்பிகை நித்தியகொலுவிரும்பதை ஞானக்கண்ணால் பார்த்து விரிதயகமலமத்தியில் அந்தர்பாகம்செய்து அவளுக்கு உடல்பொருளாயிவையும் அர்ப்பணமாக சமர்ப்பித்துழைப்போமாகவென்பது இவருடைய கருத்து. மற்ற தீர்க்கதரிசிகளும் படியேசொல்லுகிறார்கள்.

THE IDEAL OF SWADESHI AND SWARAJ—HOW IT WORKS.

“ஸ்வதேசி-ஸ்வராஜ் ஸட்சியம்.”—அனுபவமுறை.

வெல்லுமளவில்விடுமின்வெருளிபைச்

செல்லுமளவில்செலுத்துமின்சிறந்தையை

அல்லும்பகலுமருளொடுதூங்கினும்

கல்லும்பிளந்துகடுவெளியாமே:—திருமுலர்திருமந்திரம்.

“ஸ்வதேசி” பென்றும் “ஸ்வராஜ்” என்றும் இரண்டு பதங்கள் நூதனமாய் வழக்கத்திற்கு வந்திருக்கின்றன. இவைபிரண்டும் உண்மையில் உள்ளபடி பார்த்தால் புராதனமாயுள்ளவைகளே, “ஸ்வ” என்னும் பதம் எப்போதும் தன்னைக்குறிக்கும். த்வந்தபந்தியில் (நலம்-திது) ‘சுகம்-துக்கம்’ என்னும் பேதபாவனைகள் நிறைந்த நிலையில்) அது ‘ஸ்வ-பர’ நான்-பிறன்’ அல்லது ‘நான்-நீ’என்னும் வேற்றுமைபயிளக்கும். ‘த்வந்தம்’ என்பது ‘துவம்-துவம்’—‘நீ-நீ’ என்று சொல்லும் வேற்றுமையாவததைக் குறிக்கும் சொல்லாம். இதை ‘துவம் பதம்’ என்று சொல்வார்கள். இது விபஷ்டிபாவமாம் ஜீவனைக்குறிக்கும். சமஷ்டிபாவமாம் சுகவாளை நத் பந்ததால் குறிப்பார்கள். ஜீவேகவரபேதம் அஜ்ஞானமுள்ளவரைபிறுண்டு. அஜ்ஞானமலம்போய் ஞானகுரியன் உதயமானால் ஜீவேகவரபேதமற்று விழுந்துபோம். அப்பொழுது கீர்மலமான ஜீவாத்மா (ஜீவன்=சிதாபாஸன்; கீர்மல ஜீவன்=பிரத்யகாத்மா) நானே சுகவரன் என்று தன்னை சுகவரனோடு அபேதமாகப் பாவிக்கிறான். இப்படியே சுகவானுள் ஆத்மா சுகவானுக்கு உபாதிபாபுள்ள மாயைபைத்தன்னித் தன்னைப்பார்த்துக்கொள்ளும்போது நானே பிரம்மம் என்கிற அத்வைதபாவம் நிறைந்து தனது ஸ்வஸ்வரூபத்தை பறந்தவனாகி எல்லாப் பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டவனாகிறான். அவனை முத்தனென்றும் பெத்தனென்றும் சொல்வதற்கில்லை. அவனன்றி அவனுக்கன்னியமாய் வேறொன்றில்லாமையால் அவனே எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு தன்னைத்தானே பார்த்து ரமித்துக்கொண்டு எங்கும் தானாய் விளங்குகிறான். அந்த அதுபூதி நிலைமையைச் சொல்லவேண்டுமாயின் அது சொல்லொணாது. ஆயினும் பெரியோர்கள் (“உரையற்றதொன்றை புரைசெய்யும் ஊமர்கள்”) அதைச்சொல்லாமற் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

“தானஸ்தேதுமின்றித் தன்மைவிதென்னவொண்ணு

ஞானமாய் ஞானஞேயுஞாதுருயிர்த்த கண்காய்

ஊடுவொழுநுருகுமன் பில்வெளிப்படுமொழிகிலின்ப

மானவொன்பாயனரை யகத்துளையிருத்தினேனே.”

இது நிகழ்த்த விழுக்காடான அடியவர் ஸ்வானுபவமென்றால், இறையின் இயல்பு எப்படியோளெனின்:—

“ஐகமெனுமாயிபத்தைத்தானெனும் படத்திற்குளு
மிகுதருதுலித்தால் மினம்மெழுதித்தானே
மகிழ்தாக்கண்டின்புற்றுமரசிலாவறிவாய் நின்றே
யிகமது ப்ரமதாருமிறைவனதயல்புதானே.”

இறைவனியல்பும் அவனிலும் வேறலாத அவனடியார் இயல்பும் இப்படியானால் இவ்விருவர்களில் ஆள்வானார் ஆளப்படுபவனார்? தன்னைத்தானறிந்தவர்கள் தம்மை “அடியவர்” என்று சொல்லிக்கொண்டால், பகவான் அவர்களுக்குத்தோற்றுப்போகாமல் தன்னைத் “தில்லைவாழ்ந்தனர் தம் அடியார்க்குமடியன்” என்று சொல்லிக்கொண்டார். அரசியலும் குடியியலும் உண்மையில் உன்னபடி தெய்வீகமாக அமைந்துள்ளது இவ்வாறென்றால், தெய்வீகமுறையை மாற்ற யாரால்முடியும்? ஆத்மவுணர்ச்சியின்றி அந் தம்மையிருப்பவன் தன்னைத்தானறியாமல் எல்லாவற்றையும் தனதாக வெண்ணி, நான், எனது என்னும் அகங்கார மமகரத்தா லுழிந்துபோகிறான். “ஆணவத்தாலே யழிந்தான் துரிபீராதனன்.” அவன் ஆணவத்தைப்போக்கி அவனை தர்மவழியில் கொண்டுவர ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தன்னொரன சூழ்ச்சியெல்லாம்செய்து முயற்சித்துப் பார்த்தார். அவர் முயற்சியொன்றும் பலிக்கவில்லை. சாம தான பேதமென்கிற மூன்றுபாயங்களும் பலிக்காமற் கடையியில் தண்டம் ஒன்றேதான் வழியென்றேற்பட்டபோதும், தனது சேனாபலங்களை யெல்லாம் துரியேயுதனியர்களுக்குதயியாகக் கொடுத்துவிட்டுத் தானும் ஆயுதம் கொட்டுச் சண்டைசெய்வதில்லை யென்றிற் வாக்குக்கொடுத்துவிட்டு, “தர்மமேஜயம்” “ஸத்யமேவஜயதி” என்று தம்பிப பாண்டவர்கள் பகஷத்தில் தானிருந்து பார்த்தனுக்கு சீராதியாகவிரும்பும் தொழில்மேற்பூண்டு பாரதப்போரில் “மெய்பேவெல்லும் பொய்யல்ல” என்பதினுண்மையை உன்னபடி நிலை நாட்டினார். கபடநாக குத்தரதாரியான அந்த கிருஷ்ண பரமாத்மா அத்தருணம் போர்முனையில் அர்ச்சகனுக்குப் போதித்த வுண்மையை இத்தருணம் விருதயகமலவாகியிருந்து இப்பாதக்கண்டத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் போதிக்கக்கருணியுரித்தான்போலும் விளங்குகிறது. எவ்ரு பார்த்தாலும் ஜனங்கள் அஹம் விரிந்து தங்கள் ஸ்வாதந்தரியத்தை நிலைநாட்டத் தூண்டப்பெற்றவர்களாய்க் காட்டுகிறார்கள். சாமான்ய ஜனங்களும் அநியாய அக்கிரமங்களைப் பொறுக்காமல் தங்களை அநியாயமாய்க்கட்டும் அத்து மீறி நடக்கத்துணரித்தவர்களாகக் காட்டுகிறார்கள். காலக்குறிப்புக்களை உன்னபடி புணரவல்ல த்ரிகாலஞானிகள் இந்தியாவுக்கு மாதாவாம் மலையரையன்மகள் யோகசித்திரையிலிருந்து விழித்துக்கொண்டான்போலு மென்றுணர்ந்து, ஐரோப்பா அமெரிக்கா முதலிய தூதேசங்களுக்குப் போயிருந்தவர்களும் இந்தியாவுக்குத்திரும்பி வருகிறார்கள். முத்தர்களும் முத்தியைவெறுத்து வித்தியை நாடியுணர்ச்சிக்ரீர்கள். அக்காலத்து துரிபீராதனைப்போல் இக்காலத்து அரசாதிசாரம் செலுத்தும் அதிசாரிகளும் “தர்மமே தலைவெடுக்கும்” என்னும் வாக்கியத்தை பணுசரிப்பவர்களென்று சொல்லிக்கொண்டாலும், ஸ்வகாரியப்பிரியர்களாய் அதர்மவழியில் பிரவேசிக்க அஞ்சாதவர்களாகக்காட்டி வருகிறார்கள். கத்தியும் கீகடயமும் துப்பாக்கியும் குண்டும் மற்றுமுள்ள சேனாபலம் திரவியபலம் எல்லாம் தங்களிடத்தேயிருத்

கின்றதெனச்செருக்குற்று நடப்பவர்களாகக்காட்டி வருகிறார்கள். அகச்செருக்கால் மனக்கண் பஞ்சடைந்து நலந்திதை நடிபயிபும் விவேகநுட்பமும் கூர்மழுங்கி யிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

இவர்கள் இப்படி நடந்துகொள்ள ஜனங்களில் இதுவரையில் காசாலும் பணத்தாலும் வெறுக்கல்யியினாலும் கனதன சிரேஷ்டர்தனென்று பேர்பெற்று விளங்கினவர்கள் திடீரென்று தங்கள் செல்வாக்கு ஜனங்களிடத்து முன் போல் செல்லாமற் குறைந்து வரக்காண்கிறார்கள். காச பணத்தால் ஈடுபிறந்தவர்களில்லாவிட்டாலும், கல்யியறிவாலும் உண்மையுண்வாலும் ஆத்மபுத்தி நிறைந்தவர்கள் எங்கும் தலையெடுத்து தங்கள் தேஜமானத்திரமேயென்கிற பரவண்பைவிட்டு “அஹம் ஆத்மா” “அஹம் சக்தி” “அஹம் பிரம்மம்” என்கிற பரவண நிறைந்தவர்களாய் தங்கள் ஆத்மசக்தி வளர்ந்து விரிந்து பரவுதற்கிடைபூறு வுள்ளஸ்தாபனங்க னெல்லாவற்றையும் அலகியமாய்த்தள்ளி அசுட்டைசெய்து, ஜெயிலும், விலங்கும், ஜெபிஸிலும் கேஸையும், முதுகில்விழும் சவுக்கடியும், மனத்தைக்கட்டுப்படுத்த வல்லனவல்ல வென்றும், நிர்மலாத்மனுக்குரித்தான இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, விரியா சக்தி மூன்றும் தங்கள் வசமாயிருக்கையில் கைனிப்பலமும் செல்வபலமும் தங்களைப்பாதிக்க மாட்டாவென்றும், இச்சரீரம் இருப்பதும் போவதும் தங்களுக்கு லகியமல்ல வென்றும் புண்யபூமியாம் இப்பாதக்கண்ட மென்னும் மஹா சேஷத்திரத்தில் மனுஷன் முத்தியடையப் பிறந்தானேயன்றி பண்டகசாலையைத் தவிர்த்து வஞ்சகஜீவனம்செய்து பிழைக்கும் பாமா ஜீவன களுடைய விஷயபோகத்திற்கெக்காக விருக்கப் பிறக்கவில்லைவென்றும், அத்தற்குமாறாக விருக்கும் அரசியல்பு இம்மஹா சேஷத்திரத்தில் சிறிதுகாலம் வழங்கலாமாயினும் நிலைத்திருக்க முடியாதென்றும், உண்மையாக உள்ளபடி ஜனங்களுடைய ஸ்வாதந்தரியத்தை அவர்கள் ஸ்வயேச்சைப்படி விர்த்திசெய்யக் கூடியவர்களே அரசியல் தர்மத்துக்கொத்து நடப்பவர்களென்றும், அவ்விதமான அரசியல் தர்மம் ஸ்திர்மமாக ஏற்பட்டாலன்றி ஜீவகோடிகள் உஜ்ஜீவித்துய்வதற்கு ஆஸ்பதமான ஸைரதன தர்மம் அனுகியாய் ஏற்பட்டுள்ள இப்புண்ணிய சேஷத்திரத்தில் எப்போதும்போல் தலையெடுத்துத்தழைக்கா தென்றும் ஹிருதய பூர்வகமாகவுணர்ந்து அதற்காக வென்றுழைக்கக்கவணங் கட்டினவர்களாயிருக்கிறார்கள். சேஷத்திர சேஷத்திரஞ்சிபாக யோகத்தில் தேர்த்தவர்கள் சேஷர் சாதனமின்றி சேஷர்களுளுக்கு ஸ்வதந்தா மில்லையென்று அறிவார்கள். ஆகையால் இப்புண்யசேஷத்திரத்தின் மஹிமை குன்றாதபடிக்கும், இங்கேயவதரிக்கும் ஜீவகோடிகள் ஸாதனதர்மத்தை வனுஷ்டித்து இகபரசாதகங்களால் முத்தியடையும் பொருட்டும் எல்லாஜனங்களும் சிரவணமக நிதித்தியாஸனங்களால் இகபரசகாணபவங்களுக்குப் பாத்திரர்களாகும்படி இரண்டு பெரிய மஹா லகியங்களை பேற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதில் ஒன்று: ஸ்வதேசலகியம். இதைகருக்கமாய் ஸ்வதேசி பென்று சொல்லுகிறார்கள்,

“வரைராஜனுக்கிருண்மணியாயுதித்த மலைவளர்காதலிப்பெணுமையே!” பென்று பெரியோர்கள்பாடிப் புகழ்ந்து முக்திபெற்ற நம் அம்மைக்கு இமயமுதல் கன்யாருமரி வரையிலுள்ள இப்பாதக்கண்டமே அடியார் புகழும் திருமேனியாம். இது அவளுடைய

தேஹம். அவனுக்கு கேஷத்திரமான பாக்கியத்தால் தான் இத்தேசத்துக்குப் புனயபூமி பென்று பேர். அவன் திரிகோணஸ்ரீபுரி. இந்த பாதக்கண்டமும் அப்படியே திரிகோண ரூபமாக அமைந்துள்ளது. இப்படி கேஷத்திரரூபமாயுள்ள அந்த அம்மையின் பதி கேஷத்ரக்ருன். “சுத்தமுத்த கிழக்த”மாய் விளங்கும் அவாதிவல்பாயமைந்த ஸ்வமலிம்மீனையே, மற்றொன்றுகிய “ஸ்வராஜலக்ஷியம்.” இதைச்சுருக்கமாய் “ஸ்வராஜ்” என்று சொல்பவர்கள். இந்த ஸ்வராஜலக்ஷியம், ஸ்வதேசலக்ஷியத்தோடு இணைபிரியாது அத்வைதமாக அமர்ந்துள்ளது. ஆகையால் நம் தாயும், பார்வதிதேவியரிடத்து அலருடைய மக்களாம் நாம் சென்று சரணடைந்து “தாயே உன் திருவழிநிலவதரித்தும் நான்கள் வயிற்றுப்பாடே பெரிதாக வுழைத்துழைத்தும் பசியாறாது தாய்முகமறியாக் குழந்தை போல் தலிக்கிறோம்! ஸராதன தர்மம் தலைவழிந்துபோகலாயிற்று! அகர்மம் தலையெடுத்து இவ்வாத அச்சிரமங்கனெல்லாம் செய்து தலையிரிகோலமாக ஆடுகின்றது. அம்மணி தாயே, நின் திருமுக தரிசனமின்மி மறைமுகக்காணுப்பயிர்போல் எங்கள் மனம் வரட லுற்றோம். அநாதையான எங்களுக்கு நீயன்றி வேறாகதியில்லை. ஆகையால் எங்களை இதுகாறும்போல் அடித்தொறுக்காமல் அணைத்தாண்டு காத்தருள் செய்யவேண்டும் தாயே! நின்திருக்கமலபாத மின்மி எங்களுக்கு வேறுபுகலிடமில்லை! அபயம், அபயம், தாயே! சரணம்! சரணம்! தாயே வந்தனம்! வந்தேமாதாம்! வந்தேமாதாம்!” என்று இப்பரதக்கண்டமெங்கும் இரண்டுவயதுப் பாலர்கள் முதல் 80-வயதுக் கிழவர்களுக்கும் ஆண்பெண்ணடக்கதும் யிரியிடாகவும் ஊர் ஊராகவும் காலவனம் நூடு கடரெங்கும் அவர்கள் அபயக்குரல் கோவும் அதிரொலிபோற் கேட்கவும், ஆகாசவாணியும் பூமாதேவியும் அவ்வதிரோலி பொறுக்காமல் துயிலொழித்த ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகாசவாணியும் பூமாதேவியும் துயில் கிழித்து ஒருவரையொருவர் புர்த்துக்கொண்டால் என்னநேரிடும் தெரியுமா? மேற்றிசையார் சாஸ்திரப்படிக்கும் ஸ்தூல அனுபவப்படிக்கும் மின்னலும் இடியும் தோன்றும், ஸ்தூலமாயுள்ள ஒவ்வொன்றக்கும் ரூக்மமான ஒரு வடிவும், ஸ்தூலகுத்தமயிரண்டுஞ் சேர்ந்த காரியத்துக்குக் காரணமான ஒரு ஆதிவடிவு முண்டென்று நம்மவர்களுக்கு நாம் சொல்லாமலே தெரியும். மனதுக்குள்ளே ஜபிக்கும் அஜப எண்ணத்தால் எழும் ஆத்ம சக்தி ஆகாசவாணி பூமாதேவியை யெழுப்பி, பவர்கள் கண்கலக்கும்படிச் செய்ய, அப்படிக்கலந்தமத்திரத்தில் பிரணவஸ்வரூபியாம் விக்கேசவார் உண்டாகிறார். அம்பிகையாலும் அழிக்காலாற்றாத பண்டாசரணுடைய விக்கனயந்திரங்களைத் தன்கொம்பினால் குத்தியழித்து ஹதம்செய்த எம்பெருமான் பெரியபிள்ளையார் அவதாரமானால் அப்புகழம் நமக்கு பயமென்ன? திரப்பயமே பென்பதிற் சந்தேகமில்லை! இது நம்முடைய ஸ்வாநுவத்திலிருந்து உண்மை பென்று உன்னபடி உறுதியாய்ச் சொல்லத்துணைந்தோமாயினும், பெரிபோர் வரக்கும் கருதி வசனமும் அப்படியே பிரிக்கிறது. உதாரணமாக என்னயாண்டருளிய அகண்டஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபினியாம் ஆணத்தந்தாய் அவன் குழந்தைகளாம் எங்களுக்குப் பலகாலும் வற்புறுத்தி க்குமினதோர் வசனத்தை ஆத்மசகோதரர்கள் சகோதிரிகளாம் எல்லாருக்கும் யதேகிட னும் அவளது திருவருட்பிரசாதமு முண்டாக இங்கே பெடுத்துக்கூறுவோம், “வந்தேமாதாம்” என்னும் இங்கிலிஷ் பத்திரிகை இவ்வுண்மைகளைப்பெல்லாம் நன்றாக வெடுத்துக் காட்டி பெழுதுவதாரிடுக்கிறது.

“மண்கலங்கிலும் வானதுபொய்ப்பிலும் வரைகளுந்தமொறி
விண்கலங்கிலும் விரிசுடர்விழிலும் வேலையும்வறளாகி
பெண்கலங்கிலுமில்லியை பொருதுயரிதுவுண்டெழில்நெஞ்சே
சண்கலந்தெமையாண்ட நந்திராருபன் கழலினை நமக்குண்டே.”

“குசவன் திருகையிலேற்றியமண்ணைக்
குசவன் மனத்துற்றதெல்லாம்வனை வன்
குசவனைப்போலெங்கள் கோளந்திவேண்டி
லசையிலுலகம் அதுவிதுவாமே” — திருமுலர் திருமந்திரம்.

ஓ பூ அகண்டாநந்த ஸத்ருருவேநம:

‘மெய்யேவெல்லும் பொய்யல்ல.’

இராஜாம்பாள் சரித்திரம். *

I

“மெய்யேவெல்லும் பொய்யல்ல” என்
னும் கருதிவாக்கியத்தினுண்மையை ஸ்தாபி
க்கவேண்டி அரிச்சந்திர புராணம் முழுவ
தையும் எழுதினார்கள் நம்பெரிபேரர். “நர்ம
பேஜயம்” என்பதின் உண்மையை ஸ்தாபி
க்க மஹாபாரதம் முழுவதையும் எழுதினவ
ந்தார்கள். இப்படியே ஒவ்வொரு உத்தமகி
ந்தமும் ஒரு உண்மையை ஸ்தாபிக்க வெள்
ளே பெழுதப்பெற்றதாயிருப்பது விளங்கும்.
இப்படி மேலேர் எழுதிய மஹாகாந்தங்க
ளைப்படித்தவர்கள் அல்லது அவர்கள் காட்
டிய வழியில் மனதைச்செதுத்தி எல்லாவற்
றையும் தத்துவ மாத்திரமாகவும் தத்துவங்க
ளின் தோற்றமாத்திரமாகவும் பார்க்கப்பழகி
னவர்கள் ஒரு புலங்கனத்தையெடுத்து வாசித்
தால், இதன் உட்கருத்து என்ன? இதனால்
விளங்கும் நீதியென்ன? என்று ஆராய்ந்து
கிப்பது இயல்பாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு
தையும் ஒரு விதத்தில் ஒரு நீதியைப்போதித்
தும், “கதைக்குக்காலில்லை” யென்பது மெ
ய்யானாலும் பொய்க்கதை பெழுதுவதிலும்
மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி யிருந்தாலன்றி பொ
ய்யை மெய்யோற் சொல்லும் சொல்வன்மை

உண்டாகாது. “பொய்யைச் சொன்னாலும்
பொருத்தச்சொல்லு” என்று சொல்லும்
பழமொழியின் கருத்து இதுவே. மெய்யுணர்
விலாபமானது ஒரு வழிப்பட்டு நிற்காதா
தல்ல, மெய்யுணர்வின்றிப்பொய்சொல்லும்
வன், வார்த்தையை யென்னதான் இட்டுக்
கட்டிக்காயர் ததியமாய்ப் பொருத்திச்சொன்
னாலும், “கெட்டிக்காரன் புறநு எட்டு நாள்
லேதெரியுமென்றபடி அவன் புறநுவெளியா
ய்சிறும் உண்மையைச்சொல்லுகிறவன் மனோ
தர்மத்தை யொட்டிப்பேசுகிறவனாதலால் அவ
ன்கைப் பயங்கொளியாகியிருந்து வேறுகா
ணங்களால் மனோசஞ்சல மடைந்தாலன்றி
அவன் வார்த்தை புரளாது. சாஸ்திரிகர் விசு
ரித்து உண்மையை யறிவதினான் மர்மம்
இதுதான். மனதுக்கு சுபாவமாக தன்னைத்
தானறியும் சக்தியில்லை. மனதிலும் மேலான
வொன்றால் மனதை யறியவேண்டுமென்ற
மனதால் மனதையறிவது அசாத்தியம். ஆத்
மபுத்தியைக் கொண்டு மனதைச் சேரதிக்க
லாம். அதன் இயல்பையும் அறியலாம், பேத
புத்தியைக்கொண்டு மனதையறிய முடியாது.
“கள்ளனுக்குள்ளே உள்ளன்” என்றபடி
மனதே பேதருபாயினதால் அதன் பிறந்த
பேத புத்தியைக்கொண்டு அந்தையறிய முடி
யாது.

* ஓர் இனிய தமிழ் காவல். ஜே. ஆர். சங்கராஜா அவர்களால் எழுதப்பெற்று சென்னை கார்டியன்
அச்சகத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. விலை ரூ. 12.

“மெய்யேவெல்லும் பொய்யல்ல” என்ற மேலுறையிலுள்ள தத்துவத்தை காரியபூர்த்த மாச வேண்டிய அளவு எடுத்துச்சொன்னோம். சொன்னாலும் காரணமந்திரமாயிருப்பதைக் காரியப்படுத்திச் சொன்னாலன்றி மனதை நிறுத்தியுணரவல்லமை. பில்லதவர்களுக்கு உண்மை விளங்காது. “மனதை நிறுத்தியுணரும் வல்லமை” பென்று நாம் சாமான்ய மாயச்சொன்னதை மனோதர்மங்களை யுணர்த்தும் யோகசாஸ்திரம் “நாரணத்தியான சமாதி” பென்றும் “யோகஸம்யமம்” என்றும் சொல்லும். திரிகோணவடிவான ஸ்படிகம் எப்படி சூரியாஸ்யியைப் பல்வண்ணங்களாகவும் பிரித்துக்காட்டும் சக்திவாய்ந்ததாயிருக்கிறதோ அப்படியே போல் தவந்த பந்திகளிலேயே ஒன்றை கிட்டொன்று பற்றித்திரியும் மனக்குரங்கு (அதாவது, பேத பாவனை யிலேயே உடனும், மனம்) துவந்துவங்களை கிட்டி அவைகளுக்கெல்லாம் சாக்ரியா யிருக்கும் (திரிகோண சிரஸ்தம்) ஆகம் ஸ்வரூபத்தில் இமைப்பொழுதேனும் ஐக்கியப்பட்டு சிற்சூமேல், அந்த இமைப்பொழுதில் அது உண்மையைச் சிரவிக்ருமச்சக்திவாய்ந்ததாகும். “சாஸ்திரமேதாம் சதிரக்னைகிட்டி நீர்மத்திரைப்போது மறித்துள்ளே நோக்குமின்” என்று திருமூலதேவர் சொன்னதின் சூழ்மம் இதுவே. அந்த சக்தி மனதைபடக்காத பாமாஜனங்களுக்கில்லைபாதலால், அவர்களுக்கு ன்ணையுபுதேசம் செய்யுங்கால் அவர்கள் மனது இந்திரியங்களை விஷயப்பற்றுக்களிலேயே கிட்டிக்கொண்டுபோய் சிக்கு முக்கான சந்தர்ப்பங்களில் கொண்டுவிட்டு அங்கே தொந்தபந்திகளில் ஒன்றான கதமோ, துக்கமோ, அல்லது, இன்பமோ, தன்பமோ, நலமோ, தீதோ ஒன்றில் மூழ்கிவிட்டு இன்ப துன்ப உணர்ச்சி தாங்கமாட்டாமல் அது லயித்துப்போக கிடவேண்டியது. மனம் லயித்த அந்த சமயத்திலே பளிச்சென்று மின்னல் போல் உண்மையுணர்வு திகிக்கின்றது. உன்னே மனம் லயித்தால் வெளிசிய முச்சுயின் றுபோகிறது. ஆகையால் மூர்ச்சையுண்டாகக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் நிறைந்த கதையெதுவோ அது மிகவும் உண்மையுணர்வுக்குச்சாதகமானதென்று சொல்லலாம். இத்தையே நவாசம் பொழியும் நற்கதையென்று சொல்லுவர் பெரியோர், வெளியில் நவச்சக்திகளாய்த்

தோன்றுவது உள்ளே மனதின் நவச்சக்திகளாம். நவச்சக்திகளும் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்று அவற்றின் சமஷ்டி ரூபமே பராசக்தியாம், சலனரூபமான சக்திகள் நிச்சலனமானபோது ஆவரணங்களெல்லாம் நீங்கி அவற்றின் சமஷ்டி ரூபம் எதுவோ அதுவே ஆதி பராசக்தியாம். இந்த சக்திகள் 21,600 என்று மாவேனோபிஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையுணர்ந்த மனிதன் ஒருநாளில் விடம் உகவாச பிம்வச்சங்களின் தொகையும் 21,600 என்று கணக்கிட்டுக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இந்த 21,600 யும் நவகண்டங்களாகப்பிரித்து உள்ளே நவச்சக்திகளென்றும், வெளியே நவச்சக்திகளென்றும் பேரிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அண்டமும் பிண்டமுமொன்று சிறுப்பதால் பரி முகத்தில் பிரத்தியக்ஷமான நவச்சக்திகள்களின் ஓட்டத்தைக்கொண்டும் தீவிரத்தைக்கொண்டும், அஹமுகத்தில் பிரத்தியக்ஷமான உள்ளுபலத்தை ஒவ்வொரு ஆகமாவக்கும் உள்ளபடி சொல்லலாம். இப்படி மூச்சுக் கார்த்தம் பிசகாமல் மிகுத்ததரிந்த சொல்வதுண்டெதுவோ அதற்கு நியோதிர் பாவம் என்று பேர். அதிலேயிருந்துண்டானது சோதிடசாஸ்திரம். இந்த சோதிடசாஸ்திரம் உள்ளபடி பார்த்தால் உண்மையே யானாலும், அதை தன்னைத்தானறிந்த மஹான்களன்றி மற்றவர்கள் உள்ளபடி யுண்மையாய்ச்சொல்வது கூடாமை. சாஸ்திரங்களை மட்டும் படித்துத்தன்னுணர்வின் பிச் சொல்லுகிறேனென்பவர்களெல்லாம் சுத்த ஆபாடபூதிகளே யன்றி வேறல்ல. அறிவின் ஆதம்சக்தியில்மட்டும் ஒருவித மூடாம்கிக்கையுள்ள நமது ஜனங்கள், இந்த சோதிடர்களை நம்பிக்கெட்டுப்போவதுபோல் வேறுபாரும் கெட்டுப் போவதில்லை.

இந்த இராஜாம்பாள் சரித்திரம் இப்படிப்பட்டசோதிட நம்பிக்கையிலுண்டாகும் அநர்த்தங்களிலிருந்தே யுண்டானது. காஞ்சிபுரத்திலே சாயிராத சாஸ்திரிகள் என்று ஒரு சக்திய சந்தர். கதைக்குக் காலிலையாதலால் அவர் இருந்தாரோ இருக்கிறாரோ நம்மால் சொல்லமுடியாது. பொய்ச்சதை யிலுள்ள பொருத்தத்தைக்கொண்டு அதன் மெய்யையுணர்வேண்டுமேயன்றி வெளுத்த தெல்லாம் பால் என்று நம்பிமோசம் போக

க்கடாது. உண்மை தேசகாலத்துக் கந்தி
மாந்தாலும் நாமரூபத்துக் கெட்டாததாகை
பாலும், இக்கதையில் வரும் தேச, கால, நாம
ரூபவரணனைகளெல்லாம் உண்மையை புன்ன
படி நிர்வாணமாய் சபையில் கொண்டுவந்து
கிறத்தினால் பார்ப்பவர்கள் கண்கசிப் பார்
த்தமுடியாமற் போமென்று, கிரந்தகர்த்தா
நிருஷ்டிபலம் குறைந்த சாதாரண ஜனங்கள்
பரிச்சிக்கடியாதிருக்கும்படி உள்வழிபுள்
ள் உண்மைக்கு ஆடையாபரணலங்கிருத
பாவனமாக தன் மனோசிருஷ்டியானுன்பெ
ண்ணி அதை யெல்லாரும் நம்பும்படி பல்லாரு
க்கும் பரிச்சயமானவாகவுள்ள காலதேசநா
மரூப சந்தர்ப்பங்களைச் சேர்த்துத் தமது
கதையில் ஓட்டவைத்ததாகக்கொள்ளவேண்
டும். இவைகளை யெல்லாம் அஹமுகத்தால்
பார்த்தால் இவற்றின் உண்மை விளங்கும்.

இந்த சாமினாத சாஸ்திரி பணத்தாலும்
குணத்தாலும், ஸத்யத்தாலும் சாந்தத்தாலு
ம் நிறைந்த உத்தமர். அஷ்டடைசுவரியமு
ம் அவரிடத்தில் விளங்கிற்றென்று சொல்
வேன். ஆனால் அந்நேரம் ஒரு குறையேற்படும்.
ஏனென்றால், இந்தப் புண்ணியவானுக்கு அவி
த்தையே உருவெடுத்த வர்த்தகபோலம் ஒரு
தர்மபன்னியிருந்தான். அவன்பேர் கணகவ
ல்லிபென்று கதையில் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. அவன் குணத்தையோக்கினால் “கரும்
பொன்வல்லி” பெய்கிற பேர்தான் அவனு
க்கு உண்மையாகப் பொருந்தும். சாமிநாத
சாஸ்திரிகளிடத்தில் தர்மசிர்த்தையும் பொ
றுமையும் சிவகேதும் பெருந்தன்மையும்
ஸத்யமும் பொருத்தமிருந்ததற்குச் சரியாக
இவளிடத்தில் ஸ்வயந் சிந்தையும், பொரு
மையும், அவிவேகமும், அற்பத்தன்மையும்,
பொய்மையும் நிறைந்திருந்தன. இவன் வயி
ற்றில் “சிப்பியில்முத்துப்பிறந்தது” போதும்,
அயித்தையிலிருந்து கித்தையுண்டானும்தோ
தும், இருளில் ஒளிபெந்தாற்போதும், பூரா
ஜராஜேசுவரியின் ஓரம்சமே வந்து சாமிநாத
சாஸ்திரிகளின் ஸத்யத்துக்குவந்து அங்கிட
த்திலவதறித்து இவன் வயிற்றில் வளர்ந்து
பிறந்ததுபோதும் இராஜாம்பாள் என்னும்
பெண்மணியிறந்தான். இந்தப்பெண் சாமி
நாத சாஸ்திரிகளுக்குப் பிறந்த ஆறுகுழந்தை
களில் ஏக புத்திரியாய் பிஞ்சினவன். அவ

ருக்கு வேறே புத்திரனில்லாமையால், அவ
ருடைய மைத்துனனாகிய நடேசனைத் தன்
விட்டில் கொண்டுவந்து வைத்து தன்னரு
மைப் புத்தல்வன்போல் பாராட்டி வளர்த்து
வந்தார். இதெல்லாம் அவர் மனையின்
தந்திரமென்றாலும் அவர் சத்திபசுந்தராத
வால் ஒரு தரம் அவனைப் புத்திரிப்போல்
வளர்க்க உடன்பட்ட பிறகு அப்படியே பே
“தீயின்யி நடந்து வந்தார்.” தம்த்தைக்குள்
ளருணங்கெல்லாம் தம்பிக்கும்பொருந்தியி
ருந்ததோடு ஆண் எவ்விற அகம்பாவமும்
கேட்டபணம் கிடைக்குமென்ற தைரிய
முமிருந்ததால் இவன் மனம் நன்னடக்கை
யில் கிர்த்தியடையாமல் துர்நடத்தையிலே
யே கிர்த்தியடைந்து வந்தது. இதைக்கண்ட
சாமிநாத சாஸ்திரிகளுக்கு இவளிடத்தில் மன
ம் கிண்டிபோய்விட்டது. கணகவல்லிக்கோ,
தம்பி பெப்படியிருந்தாலும் தன் பர்த்தா
கோடகவானுயிருப்பதாலும், தன் ஏகபுத்தி
ரியை அவனுக்கே கொடுக்கவேண்டுமென்கி
ற எண்ணம் அவன் மனதில் குடிசொண்டிரு
ந்ததாலும், பெண்புத்தி பின்புத்தியென்றபடி
அவனைச் சரியானபடி கண்டித்து நல்வழிக்
குக்கொண்டிவராமல் அவனுடைய தன்மா
ர்க்கங்களை யெல்லாம் மூடிநாடி வைத்து வந்
தான். சாமிநாத சாஸ்திரிகளுக்குத் தன்
கண்ணுக்கு கண்ணுள் ஏகபுத்திரியை ஸத்ரு
ணசம்பன்னனை கோபாலன் என்னும் அடு
ந்த கிர்த்திபையனுக்கே கொடுக்கவேண்டு
மென்ற எண்ணம் உறுதியாகவுண்டு. அவரு
டைய பத்னிக் கு எப்படியானாலும் தன்பெண்
இராஜாம்பாளை தனது தம்பி நடேசனுக்கே
கொடுக்கவேண்டுமென்கிற உறுதியான கள்
எண்ணம் மனத்திலுண்டு. சாமிநாத சாஸ்
திரிகள் இவருடைய மாரஜாலங்களுக்குக் கல்
லாம் இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் மகிந்து
வருகிறவராகக் காணுமையால், கைகேயி
குழந்தை செய்ததுபோல், வேறொரு குழந்தை
செய்தான். நடேசனுக்கு இராஜாம்பாளைக்
கொடுப்பதென்றதைத் தவிர வேறு என்ன
வேண்டுகொளும் உண்ணத் தீர்ப்பி செய்வத
ற்காகக் கொடுக்க சித்தமாயிருக்கிறேன் என்
றொன்னதோர் வார்த்தையைக்கொண்டு
அவன் பேருக்கு அவருடைய ஆண்தியில் பா
தியை உயில் எழுதி வைக்குப்படிச் செய்தா
ன். அதற்கும் சாமிநாத சாஸ்திரி சும்மதிக்

அப்படியே 30-வகை ரூபாய் அவனுக்குச் செரு
ம்படி உயில் எழுதி வைத்தார். இந்தியுடும்
வாய்த்ததேயென்று சம்மயிருக்காமல் குன்
யபுத்தியுள்ள கனகலல்லி பின்னும் எப்படி
யாவது சாமிநாத சாஸ்திரிகள். மூனதுக்கு
விரோதம் வந்தாலும் சரி, இராஜாம்பாளை
நடேசனுக்கே கொடுப்பதென்று சூழ்ச்சிசெ
ய்ய ஆரம்பித்தான். இராமண்ணுவென்னும்
பிராமணுர்த்த ஜீவனம் செய்யும் அடில்
போக்கிரி வைதிகையாழ்த்து பெருந்தொ
கை லஞ்சம் கொடுத்து ஜோஷியர்கள் ஜாதக
ம்பார்த்துச் சொல்லும்போது கோபாலனு
க்கும் இராஜாம்பாளுக்கும் பொருத்தமேயி
ல்லையென்றும், சிவாகம் செப்தால் பெண்
ரிமாசத்தில் இறந்துவிடுமென்றும் சொல்லும்
படி இரகசியமாக ஏற்பாடு செய்தான். விடு
இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்கெளிசல்லவா?
சாமிநாத சாஸ்திரிகள் மனமும் அவர் பத்னி
மனமும் இராஜாம்பாள் கலியாணவியத்தி
ல் வேறுபட்டிருக்கிறது கூத்தாடி இராமண்
னுவுக்குத் தெரியவரவே அவன் எரிகிற வி
ட்டில் பிடிக்கிறது லாபம் என்று உடனே க
லகநெருப்பை மூட்டி விட்டான். ஜோஷியர்கள்
செய்தமோசத்தையும் இராமண்ணுவின் போ
க்கிரித்தனத்தையும் இங்கே சொல்லி முடி
யாது. இவர்கள் கொள்கையைக் கிரகத்த
தில் நேரவாசித்தே யறியவேண்டும். சாமி
நாத சாஸ்திரி சத்திய சந்திராதலால் இதிலெ
ல்லாம் ஏதோ மோசமிருக்கிறதென்றுணர்ந்து
ஜாதகம் பொருத்தினாலும் பொருத்தாவிட்டா
லும் நான் கோபாலனுக்கே பெண்ணைக்கொடு
ப்பேனென்று சாதிக்கத் தொடங்கினார்.
இராமண்ணுவுக்கு இது பழம் நழுவி யசில்
விழுவது போலாயிற்று. தகப்பனார் கோபா
லனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கவேண்டுமெ
ன்று பிடிவாதமாகப் பிரயத்தனம் செய்ய,
தாயார் அதெல்லாமில்லை என்றும் நடிக்
னுக்கே இராஜாம்பாளைக்கொடுக்கச் சூழ்வி
னைசெய்யவேனென்று அவர் மனோரதம் நிறை
வேறுதபடி முன்பின் வருவதுணராமல் இல்
லாத சூழ்ச்சிகளெல்லாம் செய்யவாரம்பிக்க,
இராமண்ணு அல்லுர் அக்கிரம லப்பாஜில்
திரோட்டு ரீலமேக சாஸ்திரிக்கு 54-வயதா
யிருந்தாலும் பரிசுமயில்லையென்று அவருக்
கே இராஜாம்பாளைக் கலியாணம் செய்வது வை
க்கிறேனென்று சப்தங்குறிக்கொண்டு அவர்

டம் 10-ஆயிரம் தாருவாங்கிக்கொண்டு வேலை
செய்தார். இப்படி சூழ்வினைசெய்ய ஆரம்பித்
தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆழமறியாமலிறங்கி
விட்டு ஆற்றேடு பேசிரும்போதும் நமது காரி
யமே ஜயிக்கப்போகிறதென்று மனப்பால்கு
டித்து வந்தார்கள்.

அக்கிரமத்தில் துணிந்திறங்கி விட்டால்,
அப்புறம் நித்ப்பிதே! ஒரு சின்னப்பொய்
சொல்லி அதைச்சாதிக்க ஆயிரம் பெரிய
பொய் சொல்லவேண்டி வருவதைப்போல்,
ஒரு சின்னத்தந்திரம் செய்யப்போய் அந்தத்
தந்திரம் வெளியாகாதபடி ஆயிரம் பெரிய
தந்திரங்கள் செய்யவேண்டிய தவசியமாக மு
டிக்கிறது. பிராமணுர்த்தப்புகு, ஜோஷியப்புகு
கில் கொண்டுவிட்டது அவர்களுள்ளவரையு
ம் அதிகாரப்புகுக்காம் மாஜில் திரேட்டு வலை
யில் சிக்கவைத்தது, மாஜில் திரேட்டு ரீலமேக
சாஸ்திரிக்கு இராஜாம்பாள் விட்டதிலும் அவன்
பேரினுள்ள 30-வகை ரூபாயிடத்திலும் ஆசை
பிறக்கவே, அவர் 30-வருஷமாய் அக்கிரமக்
கல்செய்த லஞ்சம் வாங்கிச்சேர்த்த 10-வகை
ரூபாயும் முக்குத்துளுக்கு ஆகாதென்று
அவருக்குத்தோற்றியிட்டது. ஆசையொன்
றே அல்லல் படுத்தும், மண்ணை, பெண்
ணை, பொண்ணை மூன்றும் மனச்சாது
பை விற்புமுடிந்த ரீலமேக சாஸ்திரியினுள்
ளத்தில் ஏகாலத்தில் குடிபுகவே அவரு
டைய சதியோசனைகளுக்குக் கேட்பானேன்!
இராமண்ணு சொன்ன சதியோசனையைக்
கேட்டு ரீலமேகசாஸ்திரி தன்னப்போலொத்
தவரும் தன்னிடத்திற்குட வெற்றியைபாக்கு
வாங்கத்தக்கவருமான போலின் இன்னப்பெ
ட்டம் மணவாள நாயடுவைக்கொண்டு இரவு
8-மணிக்குமேல் சாமிநாத சாஸ்திரிகள் விட்
டில், கனவுபோனகைகளைக்கொண்டுபோய்
வைத்து, அவரை கூட்டக்கொள்ளையில் சம்
பந்தப்பட்டவராகப்பிடித்து விலக்கு போட்
டுக்கொட்டிய பிலடைத்து போலின் மரியா
தகன் செய்யத்தொடங்கினார். இராமண்ணு
நயவஞ்சகமாய்ப் பொய்சொல்லி அவர்தாகம்
தாக்கமால் தபித்தபோது தாக்காத்திக்கு தீர்
தம் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பவர்போல்,
கொட்டடிக்குஞ்சென்று, ரீலமேக சாஸ்திரி
க்குப்பெண்ணைக் கொடுக்கிறேனென்று வாக்
ருக்கொடுத்தால் அவர் கட்டிக்கொள்ளலாம்

ஒரு நிமிஷத்தில் பறந்துபோமென்றும், இல்லறவிட்டால் அவர்மட்டுமல்ல கோபாலனும் குற்றக்கேவலில் அடிப்பட்டுக்கொள்வானென்றும் பயமுறுத்தினார். என்ன நேர்ந்தாலும் என் கண்ணா இராஜம்பாளை அந்த லஞ்சப் புரட்டனுக்குக்கொடுப்பேனென்று நான் சொல்லமாட்டேன், சொல்லிவிட்டால் சொன்னசொல் புரள்வது எனக்கு சாத்தியமில்லைபால் அந்தவாக்கு என் பிராணன்போனாலும் நான் கொடுக்கமாட்டேன் என்று விட்டார். சதிகாரான இராமண்ணாவரத்தியார் உண்மையாக அவரைபுன்னபடி வாக்குத்தம் செய்பச்சொல்வது முடியாதென்று கண்டு கொண்டு, பதிலிடுத்து ஒட்டுக்கேட்டுவரும் ஸ்ப்மாஜிஸ்திரேட்டு மனங்கனிக்க ஏதாவது செய்பவேண்டுமென்று தனக்குள் ஆலோசித்தெக்கொண்டு, சாமிகரதசாஸ்திரி எதனைடைபிற்போய் நீண்டகாலம் தண்டியைடைந்து விடுபட்ட ஒருகைதி இன்னம்முன்று தினக்களில் ஸ்ப்மாஜிஸ்திரேட்டு நீலமேகசாஸ்திரிபைக்கொன்றுவிடுவதாகச்சபதம் செய்து விருது கட்டிக்கொண்டிருப்பதால், லாக்குக் கொடுத்தால் அப்படிச்செய்யும்படி நேரிடாதென்று என்னஎன்னமோ இல்லாதபுளுகெல்லாம்சொல்லி அவர்மண்டுபோலீஸாரடித்த அடிப்பட்டுக் கலங்கியிருந்த சமயத்தில் அவரைச்சம்மதிக்கச் செய்துவிட்டான், போலீஸ் கொட்டிபிடித்தானே ஸ்ப்மாஜிஸ்திரேட்டு நீலமேகசாஸ்திரிக்கு, புளுகுண்ணி இராமண்ணா, போலீஸ் புலி, மணவானநாயுடு இவர்கள் முன்னிலையில் இராஜம்பாளை துணிதீயமாக கிவாகம் செய்துகொள்ளக் கொடுப்பதாக சாமிகரதசாஸ்திரிகள் வாக்குக்கொடுத்ததின்பேரில், அவருடைபு விலங்குகள் உடனே கழுதி விழுந்து விட்டன, சாமிகரதசாஸ்திரிகள்பேரில் வந்த குற்றச்சாட்டும், இருந்த ஸடம் தெரியாத பறந்துபோய்விட்டது. சாமிகரதசாஸ்திரிகள் 80-வசது நாய் ஆஸ்திவந்தாரியிருந்து உலகெங்கும் புகழ் போக்கியனென்று பேரெடுத்திருந்தும், கேளவம் களவு குற்றத்தில் சம்பந்தப்பட்டவராக கால் விலங்கு கைவிலங்கு பூட்டப்பெற்றுப் போலீஸ் கொட்டிபிடித்து அடிபுண்ட கொடுமையிலும், அந்த சமயத்தில் ஏகே. புத்தி பிரசித்தமது உயிரினுக்கு யிராய், பசித்து அவனுக்காகவே உயிர் வைத்திருந்த, மண்ணித்தத்தை அந்தப்பாதக

னுக்குக் கொடுப்பதாக வாக்குக் கொடுத்து விட்டோமே, சத்தியவிரதம் தவறாமல் நமது பெண்மணியை வெப்படி காப்பாற்றுகிறோம்! என்கிற ஏக்கரிதென்று முன்னிலும், பதின்மடங்கு அதிகமாய் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிவராய் விடு போய்ச்சேர்ந்தார். அறியில் லாப்பெண்டாம் அவித்தையைச் சேர்ந்த வாழ்ந்த விவேகவிற்பனாரை சாமிகரதசாஸ்திரிகளுக்கு வந்த அந்தத்தபாப்பரைகள் இவ்வளவே! இன்னமும் வரலிருப்பனவை நினைத்தால் அவைகளை விரித்த எனக்கும் மலந்திடுக்கிடுகிறதென்றால், சாமிகரதசாஸ்திரிகள் மனம் எப்படி உருகியிருக்குமோ! ஆனால் அதில் ஒரு ஆறுதல்: “உள்ளம் உருக உருகக் கள்ளங்கரையக் கரைய” என்று எந்தாய் சொன்ன வார்த்தைகளால் மனம் உருகுவது முற்றும் வினாகாது!

(இன்னும் வரும்.)

—:—:—

90 ஸ்ரீமேனாராஜகுருப்போதம்:

மிருகசிரீஷன் கண்டகனவு

அல்லது

(சிறுவசூக்கான கதை.)

(49-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

v

அன்றிரவு மிருகசிரீஷன் எப்போதும்போல் தூங்கினுள்ளேன்று சிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியாது. தூங்கினாலும்சரி விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும்சரி, அவன் தனக்குக்கிடக்கப்போகிற அபூர்வசத்தியைப் பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு குழந்தைக்கு நான்கு காலைபில், புதிதான ஒரு கிளையாட்டு சாமான் தருகிறேன் என்று சொன்னபிறகு அதற்கு எப்போதுப்போல் தூக்கம்வருமா? சக்கிரேதபமானவுடனேயே மிருகசிரீஷன் தன் பிடுக்கையில் எழுந்து உட்கார்த்து கொண்டான். அந்தநேரத்தை சொன்னபடி தனக்குள் வண்ணப்பச்சொன்கிற சத்திவந்துவிட்டதா என்று பரிசீலித்தப் பார்த்தும்பொருட்டு பக்கத்திலிருந்த ஒரு நற்காலியைத்தொட்டான். அது வண்ணமரகமாலும் எப்போ

தம்போல் மரமாகவே யிருந்தது. மிருகசீர்ஷனுக்கு உடனே சந்தேகம் ஜனித்துவிட்டது. தான்கண்டதெல்லாம் கனவோ, அல்லது அந்த தேவதை தன்னை ஆசைகாட்டி ஏமாற்றுவந்ததோ என்று நினைத்தான். விரலால் தொட்ட மாதிரித்திலேயே பொண்ணை உண்டாக்குகிறதை விட்டுப் பழையபடி எப்போதும்போல் ஒவ்வொரு பவுணாகச் சேர்க்கிறதென்றால் எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கும்?!

இவன் இப்படி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையிலேயே சூரியோதயமாகி ஒரு சூரியகிரணம் ஜன்னலின்சந்துவழியாய் புருந்து சுவற்றின்மேல் பிரகாசித்தது. அந்த வெளிக்கதிர் தன்படுக்கையின் உறையும் சுகலாதும் ஒர் புது மாதிரியான பண்பாப்புடன் விளங்கின. உற்றுப்பார்க்கையில் தன்போர்வைகளும் வஸ்திரங்களும் ஸ்வர்ணமயமாய் மாறியிருந்தன. தங்கக்கம்புகளால் நெய்தவஸ்திரம்போல் நம்பியுட்ப்படி வணக்கவும் மடிக்கவும் கூடியதாயிருந்தது. சூரியோதயமானதும் தேவதை சொன்னபடி இவனுக்கு ஸ்வர்ணஸ்பர்சம் என்னும் சக்தி கிடைத்துவிட்டது.

மிருகசீர்ஷன் சந்தேகமும் பொறுக்கமாட்டாமல் படுக்கைவிட்டு எழுந்து அங்கும் இங்கும் ஓடினான். கட்டில் கால்களில் ஒன்றைத் திசுட்டான். அது ஸ்வர்ணமயமானதுவலுத்தம்பம்போலாகிவிட்டது. ஜன்னல் சதவை நன்றாய்த் திறந்தான்; அது இவன் தொட்டவுடன் தங்கக்கதவாகி எப்போதும் போல் கலப்பாய்த்திறக்க முடியாதபடி கனத்துக்கொண்டாகிவிட்டது. தன்மேல் போட்டிருந்தவஸ்திரங்களும் உடுப்புகளும் முன்னிலும் அதிபஞ்ஜவாகிவிட்டமையால் அவைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கூடப்பது கொஞ்சம் சிரமமாகத்தானிருந்தது. ஸ்வர்ணலேகைபடிக்கிறபுல்தகம் ஒன்றுமேகைமேல் கிடந்தது அதைக்கையிலெடுத்தான். உடனே அதன் ஓங்குகெல்லாம் மூலம் பூசினது போலாகிவிட்டது. தன் மகளுக்கு இரண்டே கொடுக்கிறதற்கு இம்மாதிரி புல்தகம் தான் வேண்டுமென்று யினைத்தான். ஆனால் அதைத்திறந்து அதன்பக்கங்களை விரலால் தடவினதும் அதில் அச்சிடிபுருந்த எழுத்துகளும்

சித்திரங்களும் மறைந்துபோய், 'தங்கசீர்ஷன்' என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வர்ணக்கடுகனாய் விட்டன. தன் பட்டப்பையிலிருந்து கைக்குட்டையை ஓடுத்தான். அது வெண்பட்டினால் செய்யப்பட்டதாயிற்று, ஸ்வர்ணலேகையின் கையால் பல்வர்ண நூல்களைக்கொண்டு பல்விதசித்திரவெலைசெய்யப்பெற்றதாயிருந்தது. அதை எடுத்து முகத்தைத்துடைத்துக்கொண்டான் உடனே அதிலிருந்து சித்திரங்களெல்லாம் மறைந்துபோய் இரண்டு இழையும்கிரையினால் செய்யப்பட்டது போலாகிவிட்டது. ஆனால் இந்தக்கைக்குட்டை தங்கமாகியிருந்தது மட்டும் மிருகசீர்ஷனுக்கு முற்றிலும் சம்மதமாயிருக்கவில்லை. அதில் தன்மான் செய்திருந்த வேலைப்பாடுகெல்லாம் விளையப்போயிற்றே என்று வருத்தமடைந்தான். இருந்தாலும் இந்த அற்பவிஷயத்துக்காக வருத்தமடைவது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொண்டான். தன் திருவிளையாடல்களை நன்றாய்ப் பார்த்து ஆரத்திக்கும் பொருட்டு, மூக்குக்கண்ணாடிகளை எடுத்து நன்றாய்த் துடைத்துப் போட்டுக்கொண்டான். அந்த நாள்களிலெல்லாம் நம்மைப்போலெந்த சாமானிய ஜனங்களுக்கு முக்குக்கண்ணாடி ஏற்படாவிட்டாலும் ராஜாக்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டிருந்தது, இவ்வகிட்டல் மிருகசீர்ஷனுக்கு மட்டும் எப்படி கிடைத்திருக்கக்கூடும்? முக்குக்கண்ணாடிகள் முதல்கரமான ஸ்படிகக்கல்லில் வேலைசெய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், கொஞ்சம் வெள்ளைமுத்தாகியிருந்த இவன்பார்வைபெழுந்ததிலும் மறைத்தன. ஏனெனில் ஸ்படிகமெல்லாம் தங்கமாதிரியிட்டது தான் எவ்வளவு செல்வத்திலவாழ்ந்தபோதிலும் இனி தனக்கு யோகப்பயிம்படியான இழக்குக்கண்ணாடிகள் போட்டுக்கொண்டு பார்த்துக்கொள்ளுமாறு வருத்தம்தான். இருந்தாலும் பின்வருமாறு தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொண்டான்:—

“உலகத்தில் கொஞ்சம் கஷ்டப்படாமல் யாதொருபெரிய நன்மையும் கிடைக்காது. ஸ்வர்ணஸ்பர்சத்திற்காக ஒரு முக்குக்கண்ணாடியை இழக்கக்கூடாது? கண்ணிலேயே மொனனும் கொடுக்கலாமே! சாதாரணவியடி

யங்களுக்கு என்பார்வைபோதும். ஏதாவது எழுதப்படிக்க வேண்டியிருக்கால் அதற்கு ஸ்வர்ணலேகை இருக்கிறான், பரீந்துக்கொள்வோம்” என்று தனக்குள்ளேயே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான்.

மகா புத்திசாலியான மிருகசீர்ஷ மகாராஜா அவர்கள் தம்முடைய சந்தோஷத்தை அடக்கமாட்டாமல் படுக்கை உள் மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி உத்தியானத்துக்குப்போக வந்தார். போகும்பொழுதே படிக்கட்டின் கைபிடிக்கட்டையைத் தடவிக்கொண்டு ‘தினமேக தினமு’ என்று பாடிக்கொண்டே போனார். கட்டைமுழுவதும் தங்கப்பாளமாக மாறி விட்டது. தோட்டத்திற்குள் இழைந்தான். அங்கே மலர்ந்ததும் மலராததும் பூவும் மொட்டுமொக அநேகரோஜா புஷ்பங்கள் புஷ்பித்திருந்தன. காலைவேளையில் அவைகளெல்லாம் பனித்துளி சொட்டிக்கொண்டு ‘கம்’ என்று வரசனை விசிக்கொண்டிருந்தன. முன்னெல்லாம் தன்மகனிடத்தில் “இந்தபுஷ்பங்களெல்லாம் தங்கஇதழ்களோடு கூடியவை யாயிருந்தாலும் பிரபோசனமுண்டு” என்று தாண்டொலிக்கொண்டிருந்தது ஞாபகத்துக்குக்கு வந்தது. உடனே தோட்டம் முழுவதும் சுற்றிக்கொண்டு ஒருசெழுதவறமல் எல்லா புஷ்பங்களையும் தொட்டுக்கொண்டே போனான். சில புஷ்பங்களின் அடிக்காம்புகளின் குடியிருந்த புழுக்கள் கூட தங்கமயமாய் மாறிவிட்டன.

சுற்றுநோத்துக்கெல்லாம் ஒரு சேவகன் வந்து “மகாராஜா காப்பி சாப்பிட தயாராயிருக்கிறது” என்று தெரிவித்தான். இவனுக்கும் தோட்டம் முழுவதும் அலைந்ததில் நல்ல பசியுண்டாகியிருந்தது வெகுவேகமாகக் காலை போஜனத்துக்குத் திரும்பினான். போகும்பொழுதே “இன்றையதினம் இந்த பூண்டுதோட்டத்தை மட்டும் விற்பனையும் என்று மிகுதி ராஜ்யத்தை வாங்கிவிடலாம்” என்று சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டே போனான்.

அந்த நாட்களில் ராஜாக்கள் காலைவேளையில் என்ன சாப்பிடுவது வழக்கமோ எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் இப்பொழுது சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற தினத்தில் சுடச்சுட

ரவைத்தோசையும், வாதம் பருப்பு ஹல்வாவும், ஜவ்வரிசி பாயஸமும், ரொட்டியும், காபியும், வாழைப்பழத்தில் நாலைந்து தினிகம் மிருகசீர்ஷனுக்கு சாப்பிட வைக்கப்பட்டிருந்தது. குழந்தை ஸ்வர்ணலேகைக்குத் தனியாக ஒரு தட்டில் ஸ்டீம், தோசையும், ரொட்டியும், ஒரு கிண்ணத்தில் பாலும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவளுக்குமட்டும் மிருகசீர்ஷனாகாபிகொடுத்துப் பழக்கவில்லை. கதையிற் சொல்லியிருக்கிறது உண்மையோ இல்லையோ, இதற்கு மேலான ராஜபோஜனம் என்ன இருக்கக் கூடுமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

மிருகசீர்ஷன் சாப்பாட்டு மேஜையில் உட்கார்த்தான். ஸ்வர்ணலேகை இன்னும், வராமலிருந்தமையால் அவளை அழைத்துவர ஒரு சேவகனை அனுப்பிவிட்டு அவள் வந்து சேருகிறவரையில் காத்துக்கொண்டு மிருந்தான். உண்மையாகவே மிருகசீர்ஷன் தன் மகனிடத்தில் மிகப்பிரீதி வைத்திருந்தான். இன்றையதினம் விசேஷமாக ஓர் அபூர்வ பாக்கியம் கிடைத்தமையால் தன் மகனிடத்திலிருந்த பிரீதி இன்னும் அதிகரித்தது, சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஸ்வர்ணலேகை அழுதுகொண்டே வருகிற சப்தம்கேட்டது. இது மிருகசீர்ஷனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஏனெனில் ஸ்வர்ணலேகை எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கப்பட்டபெண். வருஷத்தில் பத்து சொட்டு கண்ணீர் கூடப் பெருக்கமாட்டாள். அவள் அழுதுகொண்டிருவதைக்கேட்ட மிருகசீர்ஷன் அவளை சந்தோஷப்படுத்த எண்ணி, அவள் வந்தவுடன் பார்த்து ஆச்சரியப்படுவாளென்று நினைத்து அவளுடைய சாப்பாடு வைத்திருந்த பீங்கான் தட்டைக் கையை நீட்டித் தொட்டு வைத்தான். அது உடனே முழுவதும் தங்கமாக மாறி விட்டது. அந்தத்தட்டின்மேல் எழுதப்பட்டிருந்த சித்திரங்களெல்லாம் அழிந்து போய்விட்டன.

இதற்குள்ளாகக் கதவைத் திறந்துகொண்டு ஸ்வர்ணலேகையும் வந்து சேர்ந்தாள். வரும்பொழுதே முந்தானைபால் கண்ணைக்கசக்கிக்கொண்டு விம்மிக்கொண்டே வந்தாள். அவளைப் பார்த்து மிருகசீர்ஷன் “என்ன கு

முந்தாய்? ஏன் அழுகிறாய்? இக்காலவேளை இவ்வளவு பிரகாசமாயிருக்க நீயும் அதைப் போலிருக்கவேண்டாமா?" என்றான்.

ஸ்வர்ணலேகை கண்ணிலிருந்து துணியை எடுக்காமலே தன் கையில் வைத்திருந்த தங்கமாக்கமாற்றப்பட்ட ரோஜாப்பூ வொன்றைக் காண்பித்தான்.

மிருகசீர்ஷன் "வெரு அழகாயிருக்கிறது இப்போப்பட்ட தங்க புஷ்பத்தைக் கண்டு அழுவானேன்?" என்றான்.

"இது கொஞ்சம் கூட அழகாகவேயில்லைப்பா, இந்தப்பூ எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை, காலையில் எழுந்திருந்து ரோஜாப்பூப் பறித்து உங்களுக்குக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தோட்டத்துக்குள் போனேன். அங்கே என்ன நடந்திருக்கிறது தெரியுமா? பார்த்தால் வயிற்றெரிச்சலாயிருக்கிறது! இவ்வளவு விகாரமாகக் கூட ரோஜாப்பூ இருக்குமா என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்! எனக்கு அழகை அழகையாய் வருகிறது! எல்லாரோஜாப்பூவும் மஞ்சள் மஞ்சளாக, ஒருவாசனையுமில்லாமல் கத்திபோல் குத்தகிறது. இவைகளுக்கென்ன கஷ்டகாலம் வந்ததோ தெரியவில்லை" என்று தேம்பி அழுதான்.

மிருகசீர்ஷன் "ஆடர், பைத்தியமே, இதற்காக அழுவார்களா? போனால் போகிறது, உட்கார்ந்து சாப்பிடு" என்றான். நான் தான் இந்தப் புஷ்பங்களை யெல்லாம் இப்படி மாற்றியிட்டேன் என்று சொல்லிக்கொள்ள அவனுக்கே வெட்கமாயிருந்தது. தான் வெரு பெருமைபாக நினைத்துச்செய்த காரியத்தைக் கண்டு தன் மகள் சந்தோஷப்படவில்லை என்று அவனுக்கு வருத்தம். "தூது வருஷமானாலும் வாடிப்போகாத இந்தத் தங்கப் புஷ்பத்தில் ஒன்றைக்கொடுத்தால் ஒரு தினத்துக்குள் வாடிப்போகிற சாதாரண புஷ்பங்களில் ஆயிரம் வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாமே! நீ ஏன் வருத்தப்படுகிறாய்?" என்றான்.

"எனக்கு இனாமாகக் கொடுத்தால் கூட இந்த மாதிரி ரோஜாப்பூ வேண்டாம். அதில் ஒரு வாசனையுமில்லை. மேல்த் பார்த்தால் மூக்கைக் குத்தகிறது." என்றான்.

சாப்பிட உட்கார்ந்த பிறகு கூட ஸ்வர்ணலேகை ரோஜாப்பூக்களுக்கு நேர்ந்த விபத்துக்காக வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இவ் தன் பிங்கான் தட்டு மாறி இருப்பதைக் கவனிக்கவில்லை. அதுவும் ஒரு காரியத்துக்கு நல்லதென்று நினைக்கவேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் சாதாரணமாக ஸ்வர்ணலேகை பிங்கான் தட்டுகளிலும் கண்ணங்களிலும் எழுதப்பட்டிருக்கும் சித்திரங்களைக்கண்டு சந்தோஷப்படுவது வழக்கம். இன்றைக்கு அவளுடைய பிங்கான் தட்டு தங்கத்தட்டாக மாற்றப்பட்டு அக்க் சித்திரங்கள் அழிந்து போயிருப்பதைக் கவனித்தால் இன்னும் அதிகமாக அழ ஆரம்பித்தா விடுவாள்.

இதற்குள் மிருகசீர்ஷன் ஒரு கண்ணம் காபி எடுத்து ஆற்றினான். கண்ணம் சாதாரண பிங்கான். கண்ணமாயிருந்த போதிலும் இவன் தோட்ட உடனே தங்கமாக மாற்றியிட்டது. பாத்திராட்டம்மும் செய்து கொள்ளுகிற வழக்கமில்லாத தான் இன்றையதினம் தங்கக்கண்ணத்தால் காபி சாப்பிடுவது அவ்வளவு உசிதமாகத் தோற்றவில்லை. பாத்திரங்களெல்லாம் தங்கமாயிவிட்டால் அவைகளை வேலைக்காரர்கள் திருடிக்கொள்ளாமல் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்று கவலையுண்டாகியிருந்தது. இப்படி யோசித்துக் கொண்டே ஒரு கரண்டி காப்பியை எடுத்து சாப்பிடுவதற்காக உதட்டில் வைத்தான் உடனே கரண்டி காப்பியும் உருகி வார்த்த தங்க மாயி ஆடுத்த நிமிஷத்தில் கட்டியாக உறைந்து போயிற்று.

"ஐயயோ!" என்று மிருகசீர்ஷன் திடுக்கிட்டான்.

"என்ன அப்பா?" என்று ஸ்வர்ணலேகை கண்ணும் கண்ணிருமாகவே கேட்டாள்.

"ஒன்று மில்லையம்மா, உனக்கொன்றுமில்லை. பால் ஆயிப்போவதற்கு முன் சாப்பிடு" என்றான்.

வாழைப்பழத்தை யாவது சாப்பிட்டுப் பார்ப்போமென்று ஒரு பழத்தை உசிப்பதற்காக ஒரு சீப்பை எடுத்தான். அந்த சீப்பு முழுவதும் நவராத்நிரிக்கொலுவுக்கு வைக்கக் கூடிய அலங்கார சாமானாக மாறியிவிட்டது.

ஆனால் நவராத்திரி வரும்வரையில் தான் உயிரோடிருப்பது தான் சந்தேகத்தில் வந்துவிட்டது. “இன்றைக்கு எனக்கு சாப்படு எப்படி கிடைக்க போகிறதென்றுதான் ஏற்படவில்லை” என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

இன்னொருவாழைப்பழத்தைக் கத்தியினால் நறுக்கிக்கத்தியினாலேயே உரித்துக்கத்தியினாலேயே குத்தி வாய்க்குள் பேடிட்டுக் கொண்டான். நாக்கில் பட்டதும் அது களைத்துக்கொண்டு கடிக்கமுடியாத கடினமாகிவிட்டது. சிழுந்தினால் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டு சாகவேண்டியதுதான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வெகு சீக்கிரமாக விழுங்கி விடுவோமென்று ஒரு கண்ணம் பாயஸத்தை வெகு வேகமாய் ஒரேமட்டாய் வாய்க்குள் கவிழ்த்துக்கொண்டான். “ஐவ்விசி வழுவழுப்பாய் மிருக்குமாதலால் வழுகிக்கொண்டு சீக்கிரம் உள்ளே சென்று விடுமென்று நினைத்தான். ஆனால் ஸ்வர்ணஸ்பர்ச சக்தி எல்லாஸந்தை யுயர்விட வேகமாய் வந்து இலனைப்பிடித்துக் கொண்டது. வாய்முழுவதும் துப்பாக்கிரவையைப்போட்டுக் கொண்டாற்போல் உருண்டை உருண்டையாய் நிறைந்துவிட்டது.

தண்ணீர் பால் இவைகளைக் காட்டிலும் கனமானபதார்த்த மாதலால், ஐவ்விசி பாயஸம் உஷ்ணத்தை வெளி விடாமல் அந்தரங்கமாகவே வெகு நேரம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும். மிருகதீர்ஷன் அய்வளவு பாயஸத்தையும் ஒரேவாயாகச் சாப்பிட்டவேகத்தில் அது தக்கமாகமாறினது போதாமல் நாக்கையும் சுட்டுவிட்டது.

சுகெகயோருபக்கம், பமொருபக்கம், பரி யோருபக்கமாக மிருகதீர்ஷன் நற்காலியினி ருந்து அழிக்கொண்டு அள்ளிக்குத்தித்தான்.

ஸ்வர்ணலேகை “என்ன அப்பா, நாக்கில் சுட்டு விட்டதா” என்ன? இன்றைக்கென்ன கஷ்டநாலமோ தெரியவில்லை. உங்களுக்கு இப்பொழுது உடம்பு என்ன செய்கிறது?” என்றான்.

“உன்னைப்பாவுக்கு என்னவோ பிராணப் பத்து வந்திருக்கிறது! எல்லாம் தயக்கமான சா

ப்பாடாயிருக்கிறது, ஒன்றையும் சாப்பிட முடிய வில்லையே” என்று சொல்லி வயிறு நிறைப சாப்பிட்டு விட்டு உட்கார்த்திருக்கு ம் ஸ்வர்ணலேகையைப் பார்த்துப், பொருமை யடைந்தான்.

ஸ்வர்ணலேகை தன் தகப்பனருக்கு உடம்பு என்னவோ என்று நினைத்துக்கொஞ்ச நேரம் அவன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான். பிறகு ஒன்று சிதான்குமல் எழுந்திருந்து தன் தகப்பனரண்டையிற்பேர்ப் அவன் காலைக் கட்டிக்கொண்டு முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். அவனும் குனிந்து “என்கண்ணே, பயப்படாதே” என்று அவனாக்கொரு முத்தம் கொடுத்து அவனோ வாரி அணைத்தான்.

ஸ்வர்ணலேகைக்கு அப்புறம் பேச்சு மூச்சில்லை.

(இன்னும்வரும்.)

—:O:—

* அவிழ்த்து விட்டகழுதை.

(தோடர்ச்சி)

2. பாலியம் (தோடர்ச்சி.)

—:O:—

இக்காலத்தில் தான் என்னுடன் பிறந்த இன்னொரு சக்தி வெளிப்பட்ட ஆரம்பித்தது. அது என்னவெனில் சித்திரங்கன் வரையும் சக்திதான். எந்தாய்தந்தையரும் உபாத்திரயாரும் செஷவுகாரணமாகச்சேர்த்து என்னைச் செய்திருப்பதைத் தவிரக் கடவுளாக என்னைச்செய்தது சித்திரவேலைக்காரனாகத்தான்.

ஒரு தடவை என் கிராமத்திற்கு வந்திருந்தபெர்முது என் தகப்பனரிடத்தில் மம்ஸ்கிருத பாடம் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பைன் என் கற்பலகையில் கண்ணுப்புக்கட்டியினால் பகிவிச் சிலை போல் ஒரு உருவம் வரைத்துகொடுத்தான். அதை அவன் வரையும்பொழுதுதான் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். அவன் அலகியமாய்

* தன்னையறிந்து தன் தொழிலில் பிரவேசிக்கும் மனோதர்மசக்தி தடைபடுவது.

இரண்டு மூன்று கோடுகள் இப்படியும் அப்படியுமாய் இழுக்க அது கடைசியில் ஒரு பசுவின் உருவமாக மாறுவதைக்கண்ட எனக்கு அம்மாதிரி சக்தியை எப்படியாவது நாமும் அடையவேண்டும் என்கிற பேரவா உண்டாயிற்று. பசுத்தலைபோல் வரையத் தெரிந்துவிட்டால் என் பசி தீர்ந்துவிடும்போலிருந்தது. அப்புறம் எனக்கு உலகத்தில் ஒன்றுமே லகரியமில்லை என்றுதோன்றிற்று. பசுவின் மூலம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறதென்று அன்றுதான் தெரிந்தது. தினம் முழுதும் பசுக்களையே வரைந்துகொண்டிருந்தாலும் அதுக்காரதென்று நினைத்தேன். எனக்கு எழுதிக்கொடுத்த அந்தப் பைபன் முகத்திலும் அதை எழுதும்பொழுது ஒரு வித உற்சாகமும் பெருமைபும் கிளர்ந்திருந்தது. அவனேபாக்கியசாலி என்று எண்ணினேன். அந்தக் கற்பலகையை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு தனிமைப்பிரயாசையும் பசுத்தலைவரைய ஆரம்பித்தேன். அன்று முதல் எங்கே எந்தச் சித்திரத்தைக் கண்டாலும் அதைச் சற்றுநேரம் நின்று உற்றுப்பாராமல் போகமாட்டேன். கோபுரங்களிலும் கோவில்களிலும், கடைகளிலும், புஸ்தகங்களிலும் உபயோகமற்ற கிழிந்த காகிதங்களிலும் சித்திரங்களைக்கண்டால் அிடமாட்டேன். இதனால் என்னுடைய பிரயாணம் புறப்படுபவர்களுக்கு வெகுதாமதமாகியிருந்தது. இதை யறிந்தவர்கள் சற்று அவசரமாய் போய் வரவேண்டிய விஷயங்களுக்கு என்னை அனுப்பவும் மாட்டார்கள். அழைத்துக்கொண்டும் போகமாட்டார்கள். எனக்கு எங்கேயாவது போகவேண்டுமானால் தனிமையாய் போவதிலேயே விசேஷதிறுபதி.

அன்று முதல் ஒரு மாதம் வரையில் பசுத்தலை மட்டும் எழுதிப்பழகி வந்தேன். அப்புறம் உடல் கால் கைகளெல்லாம் எழுத ஆரம்பித்தேன். எனக்கு எங்கேயாவது சந்தேகமுண்டானால் மட்டுமே எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்த பையனைப் போய்க்கேட்பேன். இப்படியாக ஒரு வருஷத்தில் பசுமாமும் காரிமாமும் வலையக்கற்றுக் கொண்டேன். அப்புறம் ஆடு, நாய், குதிரை, யானை, பூனை, கிளி, காக்கை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கிளம்பி வந்தன. ஒருமிருகத்தின் உருவத்தைச் செவ்வையாய்

கற்றுக்கொண்டு விட்ட பிறகு மற்ற மிருகங்களெல்லாம் கலப்பமாகவே வந்துவிட்டன. கடைசியில்தான் மனிதன் உருவம் எழுதத் துணிந்தேன். மிருகங்களைப்போல் அவ்வளவு கலப்பமாக மனிதனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் நானின்று வருஷத்தில் எல்லா உருவமும் எழுதக்கூடிய சக்தி வந்துவிட்டது. பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்தியார் பாடம் சொல்லுவது ஸ்வாஸ்ய மில்லாவிட்டால் புல்தகத்தை சித்தையாய் கவனிப்பவன் போல் குனிந்த தலை நிமிராமல் சித்திரம் எழுதுவேன். கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அநேகதடவைகளில் அடியும் வாங்கியிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த அடிக்கெல்லாம் வலித்ததேயில்லை. ஏனெனில் அடியிழுக்கையில் என் ஞாபகமெல்லாம் அப்பொழுது எழுதிக்கொண்டிருந்த சித்திரத்திலிருக்கும்.

இந்தச் சித்திரம் எழுதும்பைத்திபத்தினால் நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுவிட்டேன். எந்தக் கடைபிலாவது நல்ல படங்களிருந்தால் அவற்றை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு சுமமா நிற்க சங்கோசப்பட்டுக்கொண்டு, அந்தக் கடையில் ஒரு பைசாவுக்கு ஊசினால் கண்டு, அல்லது காகிதம் பேளு வரங்கிக்கொண்டு நிழ்பேன். கடைக்காரன் ஊசிக்கு பதிலாக சரப்பாத்து முள்ளைக்கொடுத்தாலும் கண்டு பிடித்திருக்க மாட்டேன். அதற்கும் கையில் காகிலல்லாவிட்டால் அந்தக் கடையில் அகப்படாத சாமான்களை வினைக்கு கேட்பேன். பலசரக்கு கடையில் புல்தகங்கள் வேண்டுமென்பேன், புல்தகக்கடையில் மிட்டாய் வேண்டுமென்பேன், மிட்டாய் கடைவில் உப்பு வேண்டுமென்பேன், அல்லது எல்லா சாமான்களையும் ஒருவன் கிற்றால் அவனிடத்தில் அசுவாண்டாம் (குதிரை முட்டை) அல்லது சசகிஷ்ரணம் (முயற்கொம்பு) இருக்கிறதா என்று கேட்பேன். அவனும் இவை மருந்துச் சாக்கென்று நினைத்துக் கொண்டு மருந்துக்கடையில் கேட்கச் சொல்லுவான். புல்தகம் வங்கிருவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டு வர்ணங்கள் வாங்கியிடுவேன். அப்புறம் அயல் பிள்ளைகளுடைய புல்தகத்தைப் பார்த்துப் படிக்க பாசகம் கேட்பேன். எனக்குக் கணக்குப் பார்ச்சத் தெரியாதென்று முன்னமே

யே சொல்லியிருக்கிறேன். எனக்குப் பரிக்
கத்தெரியாத கணக்குகளெல்லாம் என் கற்
பலகையில் சித்திரங்களாகவே முடியும்.

கொஞ்சநான் கழித்து சித்திரங்களை உற்
றுப்பார்த்துக் கற்றுக்கொள்வதைக் காட்டி
யும் உலகத்திலுள்ள பிராணிகளையும் பொரு
ள்களையுமே நேராக உற்றுப்பார்த்தால் இன்
னும் நன்றாய்க்கற்றுக் கொள்ளலாமென்று
ஏற்பட்டது. இதற்காகவே 'தெருவில்
போகும் பொழுதெல்லாம் நான் தாமதமாக
வேபோவேன். தெருவில் போகும் வண்டி,
குதிரை, மாடு, ஸ்திரீ, புருஷன், பையன் எல்
லாரையும் கவனித்தக்கொண்டே போவே
ன். ஆனால் அவர்கள் என்னைப் பாரக்கும்
படி துறம்பினால் நான் அவர்களைக் கவனி
யாதுபோல் போய்விடுவேன். ஏதாவது ஒரு
முகம் விசேஷ அழகாகத்தோன்றினால் அதை
யே கவனித்துக்கொண்டு நின்றும்விடுவேன்.
உலகத்தில் அழகாக இருஷ்டிக்கப்பட்டிருத்
தும் பொருள்களெல்லாம் எனக்காகத்தான்
என்று தோன்றுகிறது. எப்படி யிருந்தபொ
திலும் அவைகளிடத்தில் எனக்குள்ள ஸ்வாத
ந்திரியத்தை யாரும் பிடுங்கிக் கொள்ள முடி
யாது. எனக்கு யாராவது சித்திரம் எழுதக்
கற்றுக் கொடுத்திருந்தால் தினம் முழுதும்
சனக்கரமல் கற்றுக்கொண்டிருப்பேன்.

அதிகமாக விலைதரப்பானேன்? பாம்பின்
கால் பாம்புக்கே தெரியுமென்பதுபோல் சித்
திரம் எழுதுவதிலுள்ள ஆனந்தம் சித்திக்
காரர்களுக்கே தெரியும். உலகத்தில் ஆனந்
தம் என்னும் வஸ்துவைக் கலப்பயில்நாட்டில்
அதன் மாற்றுக் குறையாமல் அதன் தெளிவு
கலக்காமல், கொம்பில் பழுத்த பழத்தை
அணிப்பிள்ளைபோல் அதன் உற்பத்தி ஸ்தா
னத்திலேயே அதுபயிப்பவர்கள் மூன்றேபேர்.
அவர் யாருவெனில் மனோதர்மசத்தியை அட
க்கி ஆண்டு உபயோகிப்பவர்களாகிய கவிசன்,
சங்கீத சாஸ்திரிகன், சிற்பவேலைக்காரர்கள்.
அவர்களில் நானும் எப்படியோ கடைசியாகு
ப்பில் கடைசித்திரத்திலாவது சேர்ந்து விட்
டேன் என்பதை நினைத்தாலே ஒரு ஆனந்தம்
உண்டாகிறது. இந்தப் பதவியையுடைய நான்
முன் ஜன்மத்தில் என்ன பரக்கியம் செய்திரு
ந்தேனோ என்று தோன்றுகிறது.

இதனால் சொல்லவந்ததென்னவெனில்
பிள்ளைகளை அவர்கள் மனம் செல்வாத வழி
களில் போட்டுக் கட்டியிருக்காமல் இயற்கை
யாய் அவர்களிடத்தில் ஆமைந்திருக்கும்
சக்தி இன்னதென்று துட்பயுத்தியாலறிந்து
அதை விருத்திசெய்து அதை உபயோகத்து
க்குக் கொண்டு வரும்படி செய்ய வேண்டிய
தே பெற்றோர்களுக்கும், உபாத்தியாயர்களு
க்கும் பெருங்கடமை என்பதுதான். அதற்
காகப் பொதுவாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திரு
க்க வேண்டிய கணக்கு வழக்குகள் எழுதப்
படித்தல் இதெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளா
மல் விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை,
எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இதர விஷயங்களைப்
பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறோ
மோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு நர்மடைய சொந்
தவிஷ்டத்தில் ஞானம் அதிகரிக்கும். சொந்த
விஷயத்தில் ஞானம் அதிகரிக்கும்படிக்கு
இதர விஷயங்களிலும் அதிகரிக்கும். ஏனெ
னில் வித்தை என்பது ஒன்றே ஒழிய பலவ
ல்ல. ஒரு பந்து தூவில் ஒரு முனையைப்
பிடித்திருந்தால் என்ன தூலும் உருண்டு
வருவதுபோல், ஒருவிஷயத்தைச் செவ்வை
யாய் தெரிந்து கொள்ள முயற்சித்தால் எல்
லா விஷயங்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
புலப்பட ஆரம்பிக்கும். அப்படியே ஒரு
விஷயத்தை செவ்வையாய் தெரிந்துகொள்
ள ஆரம்பிக்குமுன் அதற்கு அஸ்திராசமாகப்
பலவிஷயங்களிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம்
தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் மனித
ஆயுசுக்குள் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைக் கச
டநக்கற்றுக்கொள்வதற்கே பொழுதுபோது
ம் போதாததுமாக இருக்கிறபடியால். அதிக
ஆசைப்பாட்டு எல்லாவற்றையும் கைகிறைய
வாரிக்கொண்டு கடைசியில் கைவிரிப்புப்
பதையும் இழந்து விடாமல் நமக்கு சமீபத்தி
லிருப்பது-எது, நமக்கு கலையாய்க் கிடைக்
க்கக்கூடியது-எது வென்று தெரிந்துகொண்டு
நமக்குக் கிட்டாத விஷயங்களில் நம்முயற்சி
களை நிறுத்தவாசச் செலவுநிற்காமல் நம்மை
மனோதர்மசத்தியுழைத்துப் போகிற வழிக்
ளில் சென்றால் உலகத்திலுள்ள கஷ்டங்களில்
பாதிக்குமேல் நீங்கியிடும். முக்கியமாய்ப் பிள்
ளைகளைப் படிப்பிப்பதில் பரிசைக் கைப்பதை
அடியோடே எடுத்துவிடவேண்டும்-பரிசைக்
க்குப் படிப்பது நிர்ப்பந்தம், நிர்ப்பந்தத்தி

னில் செய்கிறவேலை அரைக்காசுக்குதவாது. நிர்ப்பந்தப்படுத்தாவிட்டால் பிள்ளைகள் தானாகப் படிப்பார்களா என்று கேட்டால், அவர்கள் படிக்கவேண்டாம், அவர்கள் தானாக ஒரு விஷயத்தை தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் கேட்டும் பொழுது நாம் சொல்லிக்கொடுக்கத் தயாராயிருந்தாற்போதும்; அது முடியாவிட்டால், நாம் கற்பிக்கப் புகும் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ஒரே ஆவலை உண்டிபண்ணவேண்டும்; நோயாளிக் குப் பசியை உண்டுபண்ணிவிட்டல்லவோ ஆகாரத்தைக்கொடுக்கவேண்டும்? பரிசுநீக்காவிட்டால் ஒருவனுடைய போக்கியதை எப்படித்தெரியுமென்றால் அவனோடு வருஷம் முழுவதும் பழகின உபாத்தியாயருக்கு அந்த ஒரு வருஷத்தில் தெரியாதபோக்கியதை ஒருநாள் பரிசுஷயித்தானு தெரிந்துவிடப்போகிறது?

எடுத்தவிஷயத்திற்கே திரும்புவோம். இந்தச் சித்திரவேலைவினு னுண்டாகும் நன்மைகளைச் சுற்று விசாரிப்போம். முதலாவது எதையும் ஊன்றி உற்றுப்பார்த்து முற்றிலும் கிரஹித்துக் கொள்ளும் வழக்கமும் சக்தியும் கண்ணுக்கு அப்பியாசமாகிவிடுகிறது. புறக்கண்ணுக்குள்ளபடியே அகக்கண்ணுக்கும் அகப்பொருள்களைத் தீர்க்காலேசனையினால் ஆய்ந்தரியும்-சக்தி உண்டாகிறது. இரண்டாவது பார்த்ததை உள்ளது உள்ளபடி, எழுத்தும் எண்ணும் செயல் மூலமாக வெளிப்படுத்துதல் என்னும் சக்திய விரத முண்டாகிறது. இதுவே தான் தானமுமாகிறது. ஏனெனில் தான் சிரமப்பட்டு கிரஹித்ததை அப்படியே பிறரும் கிரஹிக்கும்படி சிரமப்பட்டு சிரத்தை யுடன் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. கர்மேந்திரியங்களில் ஒன்றாகிய கைக்குக்கிடத்த நிகழை சக்தி இன்னொன்றாகிய நாளிற்கும் பரவுகிறது. "அதாவது" கண்கண்டதைக்கை எப்படி ஏறாமல் குறையாமல் ஒளிக்காமல் செய்துகாட்டுகிறதோ அப்படியே நாமும் உள்ளதை ஏறாமல் குறையாமல் ஒளிக்காமல் சக்தியத்தையே சொல்லப்பழகிவிடுகிறது. மூன்றாவது, கேவலம் உபயோகமுற்றதென்ற தோன்றக்கூடிய பூச்சி புழு புல் பூண்டைக்கட அல்லவாம் செய்யாமல் அதன் தோற்றத்தையும் நடவடிக்கைகளையும் கவனித்துப்பார்த்து அதனதன் அழகு வெளிப்படும்படி வரைத

ற்கு வேண்டிய ஜீவகாருண்ய மென்னும் அனுதாபமுண்டாகிறது. சிற்பசாஸ்திரியாயிருப்பவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் தெய்வீகமாக பாவித்துப் பூஜிக்கவேண்டும்.

நான்காவது, இதற்கெல்லாம் வேண்டிய முதலஸ்திபாசமாகிப் பொறுமை உண்டாகிறது. சித்திரவேலைக்கார்களுக்குக் கோபமே வராது. அவர்களுடைய பொறுமைக்குச்சுமாதானமாகச் சொல்லக்கூடியது கழுதைபின் பொறுமை தான். அதனால் தான் இந்த சரித்திரத்துக்கு "அலிந்துவிட்ட கழுதை" என்று பெயரிட்டேன். சித்திரவேலை செய்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அதற்கு இடைபூறுண்டானால் மட்டுமே அவர்களுக்குக்கோபம் வரும். ஒரு சித்திரக்காரனைச் சித்திரம் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் திருடன் வந்து பெட்டி சாசியைக்கொடு என்று கேட்டால், "இந்த சாசி, சித்திரம் எழுதுகையில் என்னுடைய பேசாதே" என்பான்.

ஐந்தாவது, புருஷர்கள் வேறுவிதமாய் அனுபவிக்கமுடியாததாயும் ஸ்திரீகளுக்கே உரியதாயுமுள்ள பிரஸவானுபவம் முதலிய அபூர்வ அனுபவங்கள் கிடைக்கின்றன. எப்படி ஸ்திரீகள் குழைந்தைகளைப் பெறுகிறார்களோ அப்படியேதான் சிற்பசாஸ்திரியும் மனோதர்மத்திலுதித்த குழைந்தைகளாகிய சித்திரங்களை சிறுஷ்டிக்கிறான். முதலில், மனோதர்ம சக்தி தன்னுயிரின்பியல் அடங்கி நிற்பதில் திருப்தியில்லாமல் இதர சிறுஷ்டிகளை உற்பத்திசெய்து அவைக்குத்தான் ஜீவாதாமான சக்தியைப்பரவச்செய்து உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்க இச்சாசப்படுகிறது. இந்த தானத்துக்குப் பரத்திரமான் விஷயம் கிடைத்த உடனே அதன் பரபரப்பெல்லாம் டங்கிப் போகிறது. அந்த விஷயத்தை முதல் முதல் பூர்ணமாய் கிரஹித்தது முதல் அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உருவாக்கி முற்றிலும் முடிக்கிறவனாயில் அந்த ஆனந்தம் கிருத்தியாகிவருகிறது. கடைசியில் அவ்வுருவம் நம்மிஷ்டப்படி அமைந்தால் திருப்தியுண்டாகிறது; இல்லாவிட்டால் துக்கமுண்டாகிறது. எப்படி ஒரு தாய் கடைசியிற் பெற்றதாகிய கைக்குழைந்தையினிடத்திலே அதிக வாகுசையாயிருக்கிறாளோ அப்படியே சித்திரக்

கார்ப்பனும் தான் கடைசியில் வரைந்த சித்தர்த் தினிடத்திலேயே படிபாடாமல்யிருப்பான். ராப்படி ஒரு தாய் தன் குழந்தைகளில் கொண்டி சப்பாணியாகவாவது விகாரமாகவாவது இருக்கிற குழந்தையையே விசேஷமாகக் கொண்டாலவொரு, அப்படியே சித்திரக்காரனும் தன் சித்திரங்களில் பிறருக்கு அழகென்று தோற்றாத சித்திரத்தையே மேலாகாத கக்கொண்டாலவான். கிடு ரெப்பூப் பற்றிக் கொண்டால் எப்படி ஒரு தாய் தன் குழந்தைகளை எடுத்து முதல் முதல் அப்படிப்படுத்துவாளோ, அப்படியே சித்திரக்காரனும் தன் சித்திரங்களையே முதல் முதல் அப்படிப்படுத்துவான்.

ஆனால் சித்திரக்காரனு யிருப்பதில் ஒரு பெரிய கஷ்டமிருக்கிறது. மேற்கூறிய ஆர்தந்தங்கைய அனுபவிப்பதற்கு கூலியாக இந்தக் கஷ்டத்துக்குட்பட்ட வேண்டியதுதான். ஏனெனில் உலகத்தில் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒரு கிளை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்வகை கொடுக்காமல் நாம் இச்சித்திரப் பெருகை ஒரு நாளும் சம்பாதிக்க முடியாது. திருவருள் ஒன்றே கிளை கொடுக்காமல் சம்பாதிக்கக்கூடிய வஸ்து, எப்படியெனினில், நாம் இதற்காக எவ்வளவுலோபப்பட்டுப் பாலும், அது கிடைத்த பிறகு நாம் பட்டபாடெல்லாம் இதற்கு எந்த மூலை என்று தோற்றுகிறது. இதை சம்பாதிப்பதற்கு என்ன கிளை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம் என்று தோற்றுகிறது. ஆதலால் அதை எவ்வளவு உயர்ந்த கிளையெடுத்து சம்பாதித்தாலும் இறுமாகக் கிடைத்ததாகவே பாவிக்கலாம். நான் சொல்லுவந்த கஷ்டமென்னவெனில் சித்திரக்காரனுக்குச் சோறுகிடைப்பது நிச்சயமில்லை என்பதுதான். கிரேஷமாக சித்திரக்காரர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாக ஒரு மனையிபுண்டு, அவன் பெயர் தாரித்திரியம். தெரியாததனமாய் இன்னொரு மனையிபுண்டிலையாணம் செய்துகிட்டால் அப்பறம் “கூறுமல் சர்வியாசம் கொள்”னவேண்டியது தான். உலகத்தில் சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய சாமான்களை யிருத்தி செய்பவர்கள் உழுது பயிர்செய்யும் வேளாண்மைத் தொழிலாளர்களே. இவர்களுக்கு மத்தான் உலகத்தில் முதல் பந்தியில் போஜனம். இவர்களுக்கடுபந்த படியில் இவர்களுக்கு உதவியிலேசெய்யும்

பும் கைத்தொழில் வேலைக்காரர்கள்; அதற்கடுத்த படியில் இவர்களுக்கு வயிறு நிறைந்த பிறிருந்திரிய சுகத்தைக்கொடுக்க உழைப்பவர்களாகிய; மிட்டாய்க்கடைக்காரர்கள். அத்தர் பிலலை வியாபாரிகள், கட்டில் மெத்தை செப்பும் தச்சர்களும் தையற்காரர்களும் பங்குக்கு வருகிறார்கள். அதற்குமேல் இவர்கள் கண்ணில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டுக் கிளையாய்வுக்கும் அதிகாரிகள், வக்கில்கள், வியாபாரிகள் முதலியவர்களுக்கு பங்கு. கடைசியில் தான், பழைநர்மத்துக்கு ஆர்தந்தத்தைக்கொடுத்து மனோசத்திகளை யிருத்தி செய்து ஆத்மநந்தத்துக்கு வழிகாணப்பிப்பவர்களாயே சங்கீத ஸாஸ்திர சிப்பசாஸ்திரிகளும் சித்தயாதானம்செய்யும் உபாத்தியாயர்களும் கவனிக்கப்படுவார்கள். இசைநுழைத்த படியிற் சென்றவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் வேலையுமில்லை இடமுமில்லை இதற்குமேற்சென்றால் இவ்வுலகம் போய் மெதுகம் வந்துவிடுகிறது. இசையிலேயே சித்திரவேலைக்காரன் இவ்வுலகில் ஒரு காலும் அடுத்த உலகில் ஒரு காலுமாக இருக்கிறான் என்று ஏற்படுகிறது. இவனுக்குச் சோறு வேண்டுமானால், மற்றவர்கள் சாப்பிட்டு யிருந்து அவர்களுக்கும் இவன் செய்கிறவேலையும் தங்களுக்குவேண்டியது தான் என்று ஏற்பட்டாலொழிய சாப்பாடுகிடைக்காது. அப்படிப்பட்ட எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது வெகுதர்லாம். தானாக ஏற்பட்டாலொழியப் பிறர்சொல்லி ஏற்படாது. ஆனால் சித்திரவேலைக்காரனும் மற்றவர்களைப்போல் உழுதுபயிர் செய்யட்டுமே ஏன்றலோ, உழவுக்கும் சித்திரவேலைக்கும் ஒத்துவராது. மேழிபிடித்த கைகரெடுத்தப்போய்ப்பெனுப் பிடிக்க உதவாது. சித்திரவேலைக்கும் வேறுபாதொரு வேலைக்குமே ஒத்துவராது. ஒருவனுக்கு இரண்டு வேலைக்கு சாவகாச மகப்படுவது கடினம். சரஸ்வதிக்கும் ஸங்கீதக்கும் மாமி மாட்டுப்பென் சண்ணை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். சித்திரவேலைபய் பிதானமாக வைத்துக்கொண்டு, ஒழிந்த வேலைகளில் எங்கேயாவது போய் உப்புப்பூனிக்கு சம்பாதிக்கலாமென்று சொல்லவொண்ணாது.

தாலுக்கா குமால்தா.

(இன்னும்வரும்.)

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE).

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

By Sri Rajanāyiki. ஸ்ரீராஜநாயகி.

ஐந்தாவது அங்கம்.

காக்கி. 1

இடம்:—ஸ்தமசானம்.

காலம்:—மாலே.

(இரண்டு தோட்டிகள் கொடுவான் பாசை மண்
வெட்டி தட்டிகளுடல் வருகிறார்கள்.)முதல்தோட்டி:—இந்தா தம்பி, இந்த வெறவெல்
லாம் கல்லா வெட்டி ஒட்ச்சுப்போடி, நான் அடுக்கி
தேன்.இரண்டாவது தோட்டி:—கீழே கிடக்கிற எலும்
பு சாம்பலெல்லாம் அப்பாலே தள்ளிகுல்லோ அடுக்
கலாம், அண்ணே.முதல்தோட்டி:—ஏன் தம்பி, உன்னை வடைவைத் தி
ன்னச் சொன்னாக்களோ, பொத்தலெண்ணச் சொ
ன்னாக்களோ? அடுக்கிறது என் வேலையல்லோ, நீ
சும்மா வெறவெல் ஒடிச்சுப்போடி தம்பி, மற்ற தெல்
லாம் நான் பாத்துக்கதேன்.இரண்டாவது தோட்டி:—இல்லை அண்ணே, சும்மா
க்கேட்டேன், கோயிச்சுக்காதே.முதல்தோட்டி:—நான் ஏன் கோயிச்சுக்கிறேன்
தம்பி, மேஸ்திரியார் தான் சொல்லி விருக்காதே, இ
ன்னும் ஒரு காயிக்குள்ளே வேலை முடியாட்டி, உயி
ரெ எடுத்தாடுவேனென்றோ, நீயும் தானே கேட்டு
க்கிட்டிருக்கே!இரண்டாவது தோட்டி:—அப்பறம் எனக்கு அதக்
குமேலே தெரியாதோ?

முதல்தோட்டி:—என்னு செய்தாலுமே?

இரண்டாவது தோட்டி:—அவரு என் உயிரை எடுத்
தாட்டா, அப்பறம் நான் செத்துப் பூடறேன். உ
யிரை எடுக்கிற அதிகாரம் அவருக்குத்தான், செத்து
ப்போற அதிகாரம் எனக்கில்லையாக்காட்டியம்!முதல்தோட்டி:—வேலையை முடிச்சுட்டல்லோ
செத்துப் போகணும், இட்ட வேலையை செய்யா
தே செத்துப் பூடலாமோ?

இரண்டாவது தோட்டி:—பூட்டா?

முதல்தோட்டி:—சர்காரிலே கண்டுக்கிட்டா பொ
லீசலே கொண்டே வெச்சுப்பிடறாங்க.இரண்டாவது தோட்டி:—“பண்டாரத்த வாழை
யெல்லாம் கண்டாத்தானே” அண்ணே! இவங்க
கண்ணத்துக்குள்ளே நான் யமலோகம், பூட்டா
அங்கே கூட போலீசான் வருவானோ?முதல்தோட்டி:—அங்கே போய் சம்பாதிச்ச வெ
ச்சுக்கு அங்கேயுத்தான் வருவான்! கொஞ்சம் பொ
லீசிலே கொடு தம்பி!இரண்டாவது தோட்டி:—(புனைவிலை கொடுத்து வி
ட்டு) சன்னம்பு வேணுமா, அண்ணே? இன்னிக்கி
போலீசாளுக்கு ஏதாக்கியம் கைகிறைய வந்திருக்கு
மோ அண்ணே!மு.தோ:—திருடன் தன் வீட்டிலே தானே கன்
னம் வெச்சுக்குவானா? போலீசான் சர்கார் ஆன்
தானே, செத்துப் போனதும் சர்கார் மனுசான் வீ
ட்டிலே தானே! அப்படி யிருக்கச்சே அவனுக்கு
யாரு என்னு கொடுப்பாங்க?இ.தோ:—காலமேக்கெல்லாம் சர்காரிலே என்ன
என்னமோ சாக்கி விசாரிச்சாங்கனாமே, இந்தப்
பொம்பின்னையைப்பத்தி! என்னுத்துக்கண்ணே?மு.தோ:—அவன் என்னமா செத்துப்போனானெ
ன்னுதான்!இ.தோ:—என்னமா செத்துப்போனதாக ஏற்பட்
டுதான், விசாரிப்பிலே?மு.தோ:—தண்ணிலே உழுத்துதான் செத்துப்
போனானாம்.இ.தோ:—இதைக்கண்டு பிடிச்சுத்தானு ஒரு மு
னிச்சிப்பூ, இரண்டு கொத்துவாறு, மூணுக்கி வக்
கறு காறு டப்பி வைத்தியரு எல்லாருமாவ் கூடிக்கி
ட்டு ருத்திக்கிட்டிருந்தாங்க! இவங்களுக்கு ருத்திக்
சம்பளத்திலே எண்கு பேர்பாதி ருத்தாக்க, இவ
ங்க “கண்டு” பிடிச்சத்தே நான் முன்னேயே
“கண்டு” பிடிச்சிருப்பேனே!மு.தோ:—எருஞ்சு சொல்லாதேடாலே, கச்சேரி
லே கொண்டே வெச்சுப்பிடறாங்க!

இ-தோ:—வெச்சப்பிட்டா அங்கே போய் வேலை பார்த்திடுமேன்.

மு-தோ:—ஒனக்கென்னு சட்டத்தெரியுமடா, வேலைபார்க்கிறாங்கா?

இ-தோ:—அந்தவாச்கிள்ளாட்டி அசல் வழக்கில்லை, வெண்ணைப்பத்திரத்துக்கு எண்ணெய்க்காரனே கொடு; பொண்டாட்டி கெட்டால் புருசனுக்கு வாயில்லை. இதான் சட்டம் தெரியாதா? அதிருக்கட்டும், வைத்தியருடைய வந்திருந்தாங்காமே, அவங்க என்னுசொன்னாங்க?

மு-தோ:—என்னு சொல்லுவாங்க, மருத்து குறித்தாங்க, கையடிச்சப்பாத்தாங்க, அப்பறம் கடசிலே “உயிர் போனா உயிர் போச்சது, லைல லைல மருத்தெல்லாம் குடுத்துட்டோம், இன்னாங்க. எனக்கு நீ காலவாக்காக கொடுக்கணுமே எப்போடாதாரே!

இ-தோ:—தர்ரேன் அண்ணே, எங்கே ஒடிப்போவது ஒங்கா?

மு-தோ:—தர்ரேன், தர்ரேன் என்னு, எப்போ?

இ-தோ:—நீ தான் தேத்தப்பாத்தக்கிட்டிருக்கியே, வாங்காங்கா ஒரத்திலே காள். புளியல்கொட்டை பொதெக்கில்லே?

மு-தோ:—ஆமாம்.

இ-தோ:—பின்னே என்ன, அது ஒனக்குத்தான்.

மு-தோ:—பணத்தாக்கு பதிலா புளியல்கொட்டை தாரேன் என்கிறேயா?

இ-தோ:—இல்லை அண்ணே, அது மராமதி புளிகாக்கது இன்னாக்க, அதைவிடத் ஒனக்குக்காக குடுத்தாமாட்டேன்? என்னு அண்ணே கிரிக்கிறே, கடனுக்கு வழி பொருத்தது என்னு சந்தோசமோ?

இ-தோ:—என்னடாலே; நானும் பெரிய மனுசான் என்னு நெனச்சுக்கிட்டியோ? ஏங்கிட்டக்கடபரியாசம் பண்ணே! ஒடம்பு ஊதிப்போச்சதோடா ஒனக்கு?

இ-தோ:—ஆமாம் அண்ணே, எங்கபாட்டியாரு செத்ததிலே எனக்கு மனசுக்கு துக்கம் வந்தாச்சு. எம்மா அழுதழுது பெரு மூச்சு உட்பட்டதிலே திரோசம் காத்துக்கொண்டு ஊதிப்போச்சது!

மு-தோ:—இன்னிக்கி வெறவு பொன்க்கிரத்திலே ஒன் சைதையிச்செஞ்சுட்டாமாட்டேன் (ஹேமசந்திரா வில்கும் ஹரியாஜுவில்கும் தாத்திலுவருகிறார்கள்.)

இ-தோ:—இதோத்தான் எல்லாம் பொனத்தாயிரச்சே!

மு-தோ:—அப்படி இன்னு ஆத்தக்கப்பாலெ கெட்டுப்போயிடுவெண்டு மொத்த வங்கியாடா காசதாரேன், நீயும் ஒரு மொத்தை குடிக்கலாம், சாவிக்கு முழுக்க இங்கேயே படுக்கத்தேவலாம்.

(இரண்டாவது தோட்டி போய்விடுகிறான்.)

இராகம்:—தேம்மாங்கித் மெட்டே.

ஆற்றக்கக்காயிலே அழகான தென்னம் பின்னே

தென்னம் பின்னேச்சோலையிலே தெம்மாங்கி

வந்தானென் பெண்டாட்டி வாழ்த்த வொரு

பாடையிலே பார்க்க வெண்ணைப் பார்பாப்பாய்

தான் வந்தானே!

என்னுனே என்னுனே கானினன்னு என்னுனே.

(என்றபாடிக்கொண்டே எலும்புகளைப் பொறுக்கி

ஒருபக்கமாய்ப்போடுகிறான்.)

ஹேமசந்திரா:—என்ன ஐயா, இந்தப்பயலைப்பார்

த்திரீனா? கை கிதை அடுக்குகிறது, வாய்பாடுகிறது!

மனதில் துக்கம் கூச்சம் ஒன்றையாதோ இவனுக்கு!

இதை வேலை செய்யும் பொழுது என்சு பாட்டி, என்

ன குதாறுலம் வேண்டியிருக்கிறது?

ஹாரிாஜா:—அவன் அதற்கென்றே பிறந்திருக்கிற

னே! தினம் பொழுது விடிந்தால் சுவத்தின் முகத்

தில் விழிக்கிறவனுக்கு துக்கமேது கூச்சமேது? மே

லும் அவன் மனது இப்பொழுது ஒரு மொத்தை கன்

ளில் லயித்திருக்கிறது.

ஹேமசந்திரா:—ஆம் தாங்கள் சொல்லுகிறது சரிதான்.

வேலை செய்ய தாய்த்துப்போன கைக்கு கீறி

ன்னும் ரத்தம் வருகிறதில்லை. ஊமியார் வீட்டுக்கு

ப்போகும் புது மார்பின்னைக்குக் காத்தழி கட்டா

தும் காலவலிக்கிறதில்லை. எல்லாம் அப்பியானமும்

உண்ணாதுமே தான்.

முதல் தோட்டி:—(பாடுகிறான்)

ராகம்:—ஸஹாரா

மீனசைகாச்சப்போச்சே கிழவா தோஷ தின்

பல்லு விழுந்த பேர்ச்சே கிழவா லெல்லக்கொ

ளிக்க முடியாதே,

கூனிக்குறகிப் போச்சே கிழவா குண்டாத்தடி

மாளிஜன்மமடா கிழவா மாசாணியைப் பொன்

(சோடா!)

(ஒரு மண்ணையோட்டை எடுத்தெறிக்கிறான்.)

ஹேமசந்திரா:—அத்தத்தலையில் ஒரு காக்கிறாது பே

பிபாலத்தில் இந்தப்பயல் அதை இவ்வளவு அலகலி

யம் செய்யமுடியுமா? அதைக்கண்டால் “சாயி தெ

ண்டம்” என்ற குனிந்து குயிட்டிருப்பான்.

அத்தத்தலையிலே அமுத்தலாய் ஒரு தாம் அகைச்

திரும்பும், * ஒருக்கால் அத்தக்கபாலத்துக்கு யுத்தி

கள் கிரம்பிய ஒரு மந்திரியின் மூலே இருந்திருக்கலா

மல்லவா? இப்பொழுது அதன் யுத்திக்கெல்லாம்

இந்த ஆபத்துக் குதவாமல் எங்கே ஒடி ஒளித்தன?

* “பாடையிலே” என்றால் “பாடுமப்பொழுது” எ

ன்றத்தம்.

ஹரிநாஜு:—அந்த யுக்திகளெல்லாம் விரும்பியாகி இருக்க இடமில்லாமல் இந்த மூன்றைய விட்டு வேறு மூன்றைக்குக் குடியேறியிட்டன.

ஹேமசக்தி:—அல்லது பாரதகடாஷுத்திஸ் உயர்ந்தோர்க்கி வளர்ந்த ஒரு பிரபுவின் மூளையிருக்கிருக்கலாம், தனக்கு கிணைகிதனான இன்னொரு பிரபுவின் குதிரையை சவாரிக்கு யாசகம் கேட்க விரும்பி “என்ன ஐயா ராஜாஜி!—செனக்கியமா? தக்கன்” புதிய குதிரை எங்கே வாங்கிவிடுவான்? வெறு வேகமாகப் போகிறதே! அதன் கடை அமுருக்கே ஆயிரப் வீராகன் கொடுக்கலாம்.” என்று காரியார்த்தமாக கேவலம் ஒரு மிருகத்தை ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கலாம்.

ஹரிநாஜு:—ஆம்! அதற்கென்ன தடை?

ஹேமசக்தி:—இப்பொழுது காக்கை கழுது எப்பகிசன் தின்றது போக மருத்தத்தைப் இந்தப்பயல் மண்ணெட்டியால் வாரி எறிவிரும். இப்படி மீசை முனைத்த குழந்தைகள் போல் அப்ப விளையாட்டுகளில் காலத்தைக் கழித்து விட்டுக் கடைசியில் மண்ணுக்கிரையாவ தருத்தோனே ஜன்மம் மெய்த்தது? இந்த வாழ்வை கிணைத்துப்பார்த்தால் எனக்குத்தலை வலி வந்த விறகிறது.

முதோ:—(பாடுகிறான்)

ராகம்:—தேவமாஹித மெட்டு.

சின்னச் சின்ன வண்டி கட்டி சிவப்புமாரா முன்ன
[இரு கட்டி,
பச்சை விலுப்பை வெட்டிப்பால் வடியப் பார
[மேற்றி,
பால்வடியுமன் முகத்தைப்பார்த்துப் பிசிந்த
[திடீரே,
வரானடி யுன்புருஷன் தில்லக்காட்டுச்சாலை
[யிலே தில்லாலே ஸ்ரேனே.

(இன்னொரு மண்ணையோட்டை எடுத்தேறினான்.)

ஹேமசக்தி:—அதோபார், இன்னொரு ஓடி! ஒருக்கால் அது ஒரு பெரிய வக்கீலனுடைய மண்ணெட்டியிருக்கலாம். தன்னை அபாயகரமான ஆபத்தின்களால் அக்கிரமமாய் ஆக்கியிருந்ததற்காக ஏன் இந்தத் தோட்டி பேசில் அவன் பிரியாது கொடுக்காமலிருக்கிறது? அவனுடைய விண்ணப்பங்களும் வரக்குறையும் வசலத்துக்கும் எந்த மூலையில் போய் பதுங்கிக்கொண்டன? ஒருக்கால் அவன் தன்னுடைய சம்பாத்திய முழுவதையும் விண்ணப்பகரமில்லத்திலேயே போட்டிருக்கலாம். அந்த நிலங்களைத் தன்னுடையதென்று ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு என்னபாடு பட்டிருப்பான்? எத்தனை காதிதங்களும் பேருமையக் கூடுகளும் செலவழித்திருக்கும்? இப்பொழுது தக்காகிதங்கள் எப்போதும் போல் காதிதங்களாகவேயிருக்கின்றன. நிலங்களும் நிலங்களுக்காவேயிருக்கின்றன. இவனைத்தான் ஆஸாபியைக்காளோம். இந்த அற்பமுடிவுக்கு எத்தனை சிரமப்பதிரங்கள், எத்தனை பட்டா சாஸனங்கள், எத்தனை வா

ல் துஷையாத வார்த்தைகள்? இத்தனை காதிதங்களும் இவ்வளவு பெரிய வார்த்தைகளும் சேர்த்துக் கடைசியில் இவனுக்கு ஒரு மண்ணெட்டி சீரம்பத் கூடிய மண்ணுக்குமேல் ஒரு தாசுகட்க் கிடைக்க வில்லையே! அக்காதிதங்களைமெல்லாம் கிழித்துக் குப்பையாய்ப் போட்டால் கூட இதைக்காட்டிலும் அதிகமாயிருக்குமே!

ஹரிநாஜு:—இருக்கிறவர்களைப் பரிதாபம்—செய் கிறீர்களே?

ஹேமசக்தி:—அப்படியல்ல! நான் உண்மையைச் சொன்னேன். எனக்குப் பரிதாபம் செல்லப்பொழுதிடையே, நான் சொல்லுவதற்குப் பார்ப்பா—என்று இந்தத் தோட்டியை வேண்டாமனுடைய கேட்போமே (தோட்டியைப் பார்த்து) இந்தச் சிதைவாருக்காக அடுக்கும.

தோட்டி:—எனக்காகத்தான். (பாடுகிறான்.)

“பாடை மூலே பார்த்தவெண்ணைப்பரப்பாய்ப்பாத்தான் [வந்தானே.”

நன்னுனே நன்னுனே காளிகன்னு கன்னுனே,

ஹேமசக்தி:—ஓ தான்! உயிருடனிருக்கிறதே, உன்னைக்கென்னத்துக்கு? இதன் பேசில் யாச் படுக்கப் போகிறார்களென்று கேட்டான்.

தோட்டி:—இதிலே யாரும் தானுச் படுக்கமாட்டார்கள்—எதுபோர் சேர்த்த யானையாவது தாக்கிவந்து படுக்க வெச்சால் வெக்கலாம்.

ஹேமசக்தி:—அப்படியேதானிருக்கட்டும், இதில் எவனைப் படுக்கவைக்கப் போகிறது?

தோட்டி:—எவனுமில்லை.

ஹேமசக்தி:—இல்லையிட்டால் எவனை?

தோட்டி:—எவனுமில்லை.

ஹேமசக்தி:—ஆனால் எதை?

தோட்டி:—ஆ! அப்படி கேளுக்கசாயி! சத்தமும் இல்லாத பொம்பிள்ளையா யிருந்து இப்போ சவையிருக்கிற ஒரு கட்டையை இதிலே வெச்செரிக்கப்போகுக!

ஹேமசக்தி:—என்ன இலக்கணமாய்ப் பேசுகிறான் இந்தப்பயல்! இவனோடு பேசுகிறதற்கு சிகண்டு படித்தாகவேண்டும் போலிருக்கிறதே! இந்த காளில் குப்பைமண்ணுக்காரன் கூட எட்டம் பேசுகிறான். எம்மக்கு எட்டம் தெரியாவிட்டால் அனர்த்தமாயிருக்கிறது—அக்தப்பென்னகட்டை எப்படி இறந்ததாம்?

தேட்டி:—என்னவோ பெரிய மனுசான் வியாதி போலிருக்கிறது!

ஹேமசக்தி:—எதெது பெரிய மனுசான் வியாதி? எதெது சின்னமனுசான் வியாதி?

தோட்டி:—இல்லையார், ஒருசீரோகம், வினாவாதம், பிணை, படுவன், ஸர்க்கை, பாண்டு, மேகம், ஜன்னி இதெல்லாம் பெரியமனுசான் வியாதி.

வாழ்ப்பெதி, குளிக்காய்ச்சல்; பசிறாகம், சொரி ரி ருக்கு இதெல்லாம் கண்ணமனுசன் விபதி.

ஹேமசுந்:—யாழ்வார் பெரிய மன்ஷான், யாச் சின்னமனுஷான்?

தோட்டி:—உழுது பரிசீலிக்கும் கொண்ணுத்தபோடாவக சின்னமன்சான். இவங்ககொண்ணுத்த போட்டத்தை சாப்பிட்டுவிட்டு சாப்பாடு கல்லாயிலை என்றவங்க பெரியமனுசான்- பெரியமனுசான் சாப்பிட்டுவிட்டு மீத்தத்தை சின்னமனுசானுக்குப் போட்டார் கண்ணுக்கெ, உடனே ஊர்முழுக்க இத்தனைபேருக்கு இனுமாகசேறுபோட்டம் என்றுதம் பட்டம் அடிக்கச் சொல்லுவாங்க... வெயில் காலிலே கத்தவைச் சாத்திவிட்டு உள்னே படுக்கிறவங்க பெரியமனுசான். சாத்தின உள்னே கர்த்தவாத் தக்கா வெளியே இருந்து பங்கா இழுக்கிறவங்க சின்னமனுசான். பங்காவிச்சென்று கத்தினுத்தாக்கம்வல்லு என்று பங்காஜடைக்கு எண்ணப்போட சொல்றவங்க பெரியமனுசான். அவங்கசொல்றது காதினிலே விழாதே பங்கா இழுத்துக்கிட்டே தூக்காவக சின்னமனுசான். எப்போ பார்த்தாலும் பசிக்குது என்றவங்க சின்னமனுசான், தின்னசேறாதசெரிக்காத்துக்கா மருத்து சாப்பிடாவக பெரியமனுசான். தன் பணத்தைத்தானுளையல் அபஸ்வீடுக்கான் திருடிப்பிடுவான் என்று பங்காக்கிட்டே அதிமுக மில்லாத அயலூசான் கிட்டக்கொடுத்துப்பிட்டு மோசம் செய்தால் அப்புறம் 'ஐயோ ஏமாந்தோமே' என்றவங்க பெரியமனுஷான். பெரியமனுசானப்போக ஆணைப்பாவக சின்ன மனுசான்.

ஹேமசுந்:—நீ எத்தனை காளாய் இந்த உத்தியோகத்திலிருக்கிறாய்?

தோட்டி:—இப்பொழுது தெற்கே போயிருக்கிறுங்கனே இளையாரஜா, அவங்க பிற்த காளமுதல்.

ஹேமசுந்:—அவர் என் தெற்கே போயிருக்கிறார்?

தோட்டி:—அவங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சிருக்குதாம். தெற்கே போனால் பைத்தியம் தெரியுமாம்-இல்லாட்டாலும் குத்தியிலை.

ஹேமசுந்:—என் குத்தியிலை?

தோட்டி:—அங்கே எல்லா சனங்களும் இவரைப் போலவே பைத்தியமா யிருப்பாங்களாம்-அதினுலே இவர் பைத்தியம் அவ்வளவாகத் தெரியாது.

ஹேமசுந்:—அவருக்கு எப்படிப் பைத்தியம் பிடித்ததாம்?

தோட்டி:—அது சொல்ப ஆச்சரியம் என்றுதான் சொல்லுவக.

ஹேமசுந்:—எப்படி?

தோட்டி:—இருந்தாப்பிலே இருந்து ஒரு காள திரை என்னுப்புத்தி பிசெப்பி பூட்டுதாம்.

ஹேமசுந்:—அப்புறம்?

தோட்டி:—அதுக்குத்தான் பைத்தியம் என்று பேரு.

ஹேமசுந்:—உலகத்தில் வாவாய் பைத்தியக்காரர்கள் தொகை அதிகமாகிறதென்று நினைக்கிறேன்.

தோட்டி:—அப்படியொண்ணும் பாய்ப்படவேண்டியதில்லை தீங்கைச் சமூத்திரம் பொக்கி ஊர்முழுபிப் போகாமல் காப்பாத்தவதுபோல் ஒரு அளவுக்கு மேல் பைத்தியம் அதிகமாகாமல் ஆண்டவன் காப்பாத்தவார்.

ஹேமசுந்:—எப்படி?

தோட்டி:—பைத்தியக்காரர்கள் தொங்க அதிகமாப் பூட்டா அவங்க எல்லாருமாய் சேர்ந்து குறைஞ்சு தொகையுள்ள கட்சியை பைத்தியக்காரக்கட்சி என்று பெயரிட்டு விட்டுருங்க, ஆக்காடி பலத்தகட்சி ஒரு போதும் பைத்தியக்காரக் கட்சியாகாது. தேரத்த கட்சிதான் பைத்தியக்காரக்கட்சி.

ஹேமசுந்:—எல்லா யாருடையதோல் சீக்கிரம் தீப்பிடிக்கும்?

தோட்டி:—பணக்காரனுடையதோல் தான் சீக்கிரம் தீப்பிடிக்கும். ஏனென்றால் அடிக்கடி சவாம் செய்து வைலங்கை தேச்சு அதைபதப் படுத்தியிருப்பான். பிச்சைக்காரனுக்கு சவாத்துக்கும் எண்ணுக்கும் காச அப்புடாமல் அவன் தேர்வாண்டுபோய் அழுத்தமாயிருக்கும்.

ஹேமசுந்:—(ஒரு மண்டையோட்டை எடுத்து) இந்த ஓடு எத்தனை காளாய் இப்படி பூமியில் கிடத்திருக்கும்?

தோட்டி:—சுமார் இருபது வருஷமாயிருக்கும்.

ஹேமசுந்:—அது எப்படி தெரிந்தது?

தோட்டி:—அதிலிருக்கிற கோணங்களைப் பார்த்தாக்க அது 20 வருஷத்தக்கு முன்னிறத்தபோன கட்டியக்காரனுடைய மண்டையோடாயிருக்கும் என்னு நினைக்கிறேன்.

ஹேமசுந்:—இதுவா?

தோட்டி:—ஆம்.

ஹேமசுந்:—எங்கே பார்ப்போம்? ஆமையா, எனக்குக்கூட அந்த வாகாலினுத்தெரியும்-என்றும் ஞாபகமிருக்கிறது. என் குழந்தையாயிருக்கும் போது என்னைத் தோன்மேல் துக்கிக்கொண்டு எத்தனையோ தடவை முத்தமிட்டிருக்கிறேன். ஞானம் அவனுடைய கண்ணத்தை எத்தனையோ தடவை கிள்ளி விளையாடியிருக்கிறேன். அடே நீதானா என்னையுமப் பரிதாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்காயே, நீயே இருந்த லஷ்கரத்துக்கு வந்துவிட்டாய்! உன்னுடைய அழகைப் பழிச்சிறுதற்குக்கூட உனக்குவாயில்லையே! ஐயோ பாவம்! மன்மதனைக் கடவுள் விரித்த பிறகு அவனுடைய எலும்புக்கூடும் இவ்வளவு விரகமாகத் தானிருந்திருக்குமோ? இப்படியுதான் எதிரிருக்குமோ?

ஹரிநாஜு:—மண்மதன் என்பது ஏறும்புக்கடல்
லவே; ஏறும்புக் கடகைச் செய்து அதன்மேல்
தோஷமும் சதையையும் போர்த்து அதற்கு அழகும்
அமைப்பும் தன்னிடத்திலிருந்து கொடுத்தவனல்ல
வோ மண்மதன். தாங்கள் சொல்லுகிறது எப்படி.
என்றால் பிரதிமையின் அழகு கிரீயின் மனதில்
கூடுவது, கருக்கல்லில் தான் இருக்கிறது என்பது போ
லிருக்கிறது.

நேமசுநி:—என் அப்படிச் சொல்ல வாயில்லை.
இப்படி தான்வந்த வந்துமில் இவ்வளவு அபிதா
னமும் அகங்காரமும் உண்டாகி விடுகிறதே என்று
தான் வருத்தப்படுகிறேன்.

“நீரிக்குழி இளமைநிறைச்செவ்வம்,
நீரிக்கருட்டு கெடுக்கிறான்—நீரி
வெழுந்ததானும் பார்க்கை மூலமாகவே
வருத்ததே தெம்பரான் மன்று.”

ஓ சே, அதோ எனாலும் பரிவாங்கனும் வருகி
றார்கள். இவ்விடத்தையே கோக்கி வருகிறார்கள்
முன்னால் ஒரு பிரதேசத்தைத் தாக்கிக்கொண்டு வரு
கிறார்கள். பின்னால்தான் பரிஜனங்களுடன்
வருகிறார்கள். என்ன விசேஷமோ தெரியவில்லை.
சற்றுமறையில் சின்று புரப்போம். (நேமசுநி
யின்மேல் ஹரிநாஜுவிற்கும் மறையில்போகிறார்கள்.)
(உத்தராகதியின் பிரதேசத்தைத் தாக்கிக்கொண்டு
பிரதேசத்தும் புரோகிதர்களும் பின்னால் வசுமண
யிற்கும் ராஜா, ராணி, பரிவாங்கனும் வருகிறா
ர்கள்.)

லக்ஷ்மண:—ஓண்டா; மேலே நடத்தவேண்டிய
கிரியைகளைன்ன?

நேமசுநி:—அது தான் ஸ்க்ஷணத்தில் அவனைப்
பார்த்தீர்களா? கல் தீரன்.

லக்ஷ்மண:—இன்னும் செய்யவேண்டியபதென்ன
தாமதியாமற் சொல்லுங்கள்.

புரோகிதன்:—இனி தனத்தைத் தவிரச்செய்ய
வேண்டிய தொன்றில்லை. இந்த மந்திரி பிரஜை
களில்லாமல் தர்மாவதையிருத்தவர்களுக்கு பிதரு
மேற் ஸர்க்காரங்களே கூடாதென்றும் கேடலும்
செவந்தாய் அடக்கம் செய்ய வேண்டுமென்றும்
பாஷ்யங்கள் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இருந்தாலும்
சில விசேஷ பிராயச்சித்தங்கள் செய்தால் தனத்
தற்கு அர்ஹதை உண்டு என்று அவசே சொல்லியி
ருக்கிறபடியாலும்மகா சமூகத்து யுக்தாளுக்குக்கட்டு
ப்பட்டு எங்கள் இவ்வளவு தூரம் பிரயத்தனப்பட்டு
ட்டோம்! இனி அக்கிரியைப்போடலாம்.

லக்ஷ்மண:—இதைத் தவிர வேறொன்று யில்
லையோ?

புரோகிதன்:—இதற்குமேல் செய்ய சாஸ்திரத்
தில் எதுக்குத் துதிக்காமல் கொடுக்கவில்லை. அப்
படி எங்கள்சொல்வது செய்கிறதாயிருந்தால்
இத்தகைய பிடிக்கிற உத்தியோகத்தை மறக்கே
விட்டுவிடவேண்டும்.

லக்ஷ்மண:—எல்லது போதும் போங்கள். இனி
மாணவந்தையில் உழன்று கொண்டிருக்கிறவர்க
ளும் என் திங்கை தேவதாரபுரமாயிருந்து அவர்க
ளுடைய வேதனைகளை உபசாதி செய்வதை நீரே
வாண்புறத்தில் கண்டுக்கொள்வீர்.

நேமசுநி:—யார்? உத்தராகதிய யார்?

ராணி:—நீயே வரசனையுள்ள பொன்மலாச்ச
தே! உனக்கு இந்த வெறுமலர்களால் ஆகவேண்டி
யதென்ன? (புஷ்பங்களேத்தாலி) ஆளுமையுள்ளக்கு
ரான் இதைத்தவிரவேறென்ன கொடுக்கப் போகி
றேன்? போய் வருகிறாயா என்னம்மா! நீ எனக்கு
மருமகனாய் வந்து உன்படுக்கையையறையில் என்னை
யினால் கொடுக்க வேண்டிய புஷ்பத்தையும் சந்த
னத்தையும் இங்கேயே வாங்கிக்கொள்ள இச்சைப்ப
ட்டாய்?

லக்ஷ்மண:—உன்னுடைய பரிசுத்தமான பல்புத்
திலிருந்து ஹாதிபுஷ்பங்கள் உதிக்கட்டும், உன்னு
டைய புத்தியையாற தடித்த கொம்பாதனை என்
னுடைய சரபம் தொடாட்டும். இன்னொருதரம் உன்
முத்தைப்பார்க்கிறேன்! சற்று சின்றுங்கள். (சினத
பின்பேரில் ஏறிகொண்டு) ஹனும் இந்த அக்கிரியை
இதராகவிரிவிடுகிறேன். இனி யாருக்காவ இவ்வுயி
ரைக் காப்பாற்றவேண்டும்?

இப்படியே எவ்விதவாழ்வுபெரிதும் அக்கிரியைப்
போடவேண்டுகள்.

நேமசுநி:—(முன்னுக்கு வந்து) யாடா அவன்
அக்கே சினதயின் பேரிலேறிக்கொண்டு அபியம்
பிடிக்கிறவன்? இவ்வளவு பெரிய ஊரில் உனக்கு
வேறு எதற்காவே அபாயமில்லையா? என் தான்
நேமசுநிதான் அபாயபாடபொத்தவேஷிஎன்ப
தெரியுமல்லவோ? கிறே இறக்கிவா.

லக்ஷ்மண:—உன்னை இன்றைக்கே எந்தக்கை
க்குத்துணையாக யுலோகத்துக்குணப்பிவிடுகிறேன்!
(நேமசுநி விலகிப்போய் பார்க்கிறான்).

நேமசுநி:—அது எனக்கு முற்றிலும் சம்பந்தமே.
அதற்காகக் கிரயப்படுத்திக்கொள்ளாதே. என்பே
ரில் கைபோடாதே. என்வதோ பார்வைக்கு சாது
வாயிருந்தாலும் எனக்கும் கொஞ்சம் கோபமுண்டு.
இப்படி சமயா சமயம் தெரியாமல் அசுத்தப்பமான
இடத்தில் தானு என்னை சண்டைக்கு இழுத்துப்
பலித்தியக்காளுக்குகிறது? இது தானு குரானு
சமூக.

ராஜா:—அவர்களைப்பிரித்து விடுங்கள்.

ராணி:—அடா நேமசுநிதா! ஒதுக்கிவா.
எல்லோரும்:—பிரதேசமே! இது கென்றாயில்லை.
ஹரிநாஜு:—சுவாமி! போதும், சிறுத்தங்கள்.
(என்று இருவரையும் பிரித்து விடுகிறான்).

நேமசுநி:—ஒன்றுமில்லை, பண்பாடேயுங்கள்.
அவன் சிறைப்பாலுயிற்றே என்று கொஞ்சம் புத்தி
சொன்னேன், அடே ஸ்க்ஷண, உனக்கு எப்போ

விரும்பிற மனஸ்தாபத்தை நீ. எந்தவிதமாய்த் தீர்த்துக்கொள்ள இச்சிக்குறியோ அல்லிதத்துக்கு என் எப்போதும் சம்மதிக்கிறேன். அதற்காக அது உன் தன்மையையிருத்தேயுமெனும் ஒருவழியினுடைய பிரேதத்தை அவமானப்படுத்தாதே.

ராணி:—நீ என் அவனோடு சண்டைக்குப்போகிறாய்?

ஹேமசத்:—அவன் அந்தக் கெதையின்பேரிலே ருவிட்டால் எனக்கு அங்கவளவுகோபம் வந்திராது. உத்தராக்ஷி இத்தவிட்டான் என்பது எனக்கிப்பொழுதுதான் தெரியும். இவன் இறந்ததற்கு நானே பலவிதத்தில் முக்கியகாரணமென்பதும் எனக்கு என்ருய்த் தெரிகிறது. இருந்தாலும் நான் அவளிடத்தில் வைத்திருந்த காதலை இழந்தேனே ஒழிய அன்பை இழக்கவில்லை. கார்ப்பதினாயம் சகோதரர்கள் சேர்த்தாலும் அவ்வன்புக்கு ஈடாகாது. அப்படியிருந்த இவன் என் என்னெதிரில் பித்திருக்கிறான்? அவனாக்காக நீ இப்பொழுது என்னடா செய்யப்போகிறாய்?

ராணி:—அவன் தான் பைத்தியம் என்று உனக்கு தெரியுமே ஸ்ஃபணவரீ?

ஹேமசத்:—நீ என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறாய்? அதுவேண்டுமென்கிறாயா? ஒருகூடம் கண்ணீர் பெருக்கினால் நான் ஒன்பதகூடம் பெருக்குவேன். பட்டினிகிடக்கிறேன்கிஎன்றாய்? நீ இன்னு வேளை பட்டினி இருந்தால் நான் இருபதவேளை இருக்கிறேன். கெருப்பில் விழப்போகிறாயா? உனக்கு முன் நான் விரும்பேன். சண்டைக்கு வருகிறாயா? வா, நானிடுக்கு திற்போம். ஒப்பாரி வைக்கிறாயா? அனா கியிலுத்தில் ஐம்பது ஒப்பாரி பாடுகிறேன். அல்லது பித்தறிக்கொண்டு அபிஷயம் பிடிக்கிறாயா? எனக்கு

கொஞ்சம் அந்த அபிஷயம் திரத்தில் பழக்கமுண்டு. செப்படியித்தைக்கார்ப்போல் காண்பேருக்கு எதிரில் காண்பித்தால்தானே உன்வைவாக்கியம் வைவாக்கியமாகும்? வைவாக்கியத்துடன் ஒருவன் சம்மாவிருக்க ருபுவாதா?

ராணி:—இதான் பைத்தியமென்கிறது. கொஞ்சமேயும் இப்படி ஆடிப்பாடினபிறகுதான் அது தெளியும். பிறகு பொழுதுவிடிய உண்டில்லைட்ட புருப்போல். வெகுசாத்தமாய் மென்னமாய் கைக்கட்டிக்கொண்டிருப்பான்.

ஹேமசத்:—என் தாயார் சொல்லுகிறதா காதலிலுத்ததா ஐயா? அப்படியிருக்க ஏன் என்னபேரில் கோபித்துக்கொன்னுகிறாய்? எனக்கு உன்னபேரில் கொஞ்சம்கூடவருத்ததில்லை. எப்பொழுதும் நமக்குன்னிருந்த சிகேத்திற் கொன்றதும் குறையவில்லை. இருந்தாலும் நான் என்ன சொன்னபோதிலும் என்னபிரயோஜனம்? குருடன்காதில் சங்குவிடலும் திருடனுக்குத்தோன்றவது திருட்டுத்தியேயெயோபிய வேடுவென்று மயில்லை. (போய்விடுகிறான்).

ராணி:—ஐயா ஹாராஜலீக், கொஞ்சம் அவனோடு கூடப்போய் தயவுசெய்து அவனை ஐக்கிரகதையாய்ப்பார்த்துக்கொன்னுக்கண்ட. (ஹாராஜலீக் போய்விடுகிறான்).

(ஸ்ஃபணவரீக்கைப்பார்த்து) நேற்று நான் பேசித்தொண்டிருந்தது ஞாபகமிருக்கட்டும். அதைப்பரீக்ஷை பார்த்து இப்பொழுதுதான் சரியான சமயம் வாய்த்திருக்கிறது. எல்லது ஜோதி நீயும் உன்மகனை சந்தி கவனித்திக்கொள். சீக்கிரத்தில் இந்தக்குழப்பங்கள் எல்லாம் அடக்கி ஒழிக்காலம் வரும். அதவகையில் நான் பொறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். (ஸ்லோகாரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

(இன்னும் வரும்.)

POISONS SECRECTIONS OF THE HUMAN BODY PRODUCED BY PAISSIONS.

கோபதாபங்களினாலுண்டாகும் விஷநீர்.

இக்காலத்தில் ஜீவனுக்கு முக்கியாதாரம் ஆகாரமென்றே நினைக்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் ஆகாரம் மாத்திரமே ஜீவாதாரமாகவில்லை. எப்படியென்றால் உயிருக்கு ஆகாரவாயிருக்கும் ஆகாரமே உயிரைவாங்கவும் காரணமாயிருக்கிறது. ஜனசமூக சேஷமத்தில் சித்ததைபெடுத்துக்கொள்ளும் வைத்தியர்களைக்கேட்டால், இக்காலத்தில் ஆகாரமின்றி பட்டினியால் வருந்திச்செறிவாங்குகிறாவிட, மிதயிடுகிய ஆகாரத்தால் நோயுற்று வருந்திச்சாறிவார்கள். தொகையே ஜாஸ்தியென்று சொல்வார்கள். “திரிஜகத்திருஷ்டிஸ்திதிகர்ம

க்குக்” —ஸ்துல குஷ்டம் காரணரூபங்களாகத்தோற்றும் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்துக்காத்தழிப்பது “தேரீஜாமனம்”, அதாவது “தேஜஸ்” —தேகசரூபமாயிருக்கப்பட்டமகஸ் என்றுசொறி முறைவிடுகின்றது. இந்தத்தேஜாமனம் நாதஸ்வரமுமான “த்வனி” க்குள் இருக்கிறது. “த்வனி” பென்றால் கண்ணீர்திரிபத்துக்குப் புலப்படும் ஒளசையலை. ஆனால் அதிருஷ்டமாய் காதினால் கேட்பதற்கு அசாத்தியமானதாய், புலன் பொறிகளுக்கெல்லாம் காரணமானதாயிருக்கும் “த்வனி” யொன்றிருக்கிறது.

அது மயில் முட்டையில் மயில் தோகையின் அழகான பல்வண்ணங்களும் ரூபமும் எப்படி ரோகரமாய் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் காரணரூபமாக அமர்ந்திருக்கிறதோ, அப்படிப் போல், பச்சுந்தி" யென்று சொல்லும் வரையில் த்ரிசுலேற்பத்திகாரணமாக வண்டாரும் ரூக்மா நிருக்ஷம்சுலன் வ்வுரூபமாகியிருக்கிறது. பொற்புலன்களுக் கெட்டாத இந்த "தவனி" யோவெனில் "அநாஸ்தசபத்தக்" ருள்? அதற்குக்காரணமாகியிருக்கிறது. இந்த அநாஸ்தசபத்தம் ஹிருதயத்தக்குள் உண்டாவது. இது கர்ணேந்திரியத்திற்குப் புலப்படாதாயினும் மனதால் மட்டும் உணரத்தக்கதாம். இந்த சப்தம் "அ" ரூபமாய், பிரணவமாத்திரமாய் நிற்கும். இதற்குள் அகார, உகார, மகார ரூபமாய்ச் சேர்ந்து உச்சிரிக் கப்படும் "ஓம்" என்பதின் சப்தம் அடங்கும். இந்த அநாஸ்தசப்தம் இடைவிடாத மனதில்தாக்குப்படி மனதை நிறுத்தியுணர்வதன் போகத்தின் மூதற்படியில் நிற்கிறவனு றென்று. அவன் இந்த அநாஸ்தசப்தத்தை மனதில் வாங்கிக்கொண்டு அதனுள்ளிருக்கு மான "தவனி" பை உணரக்கூடிய நிலைக்கு வந்துவிட்டால், அப்பொழுது அவன் "நாதாஸு சந்தானம்" செய்ய அருகுகிறான். அதாவது நாதத்தோடு ஒன்றுபட்டு அந்த நாதவ்வு ரூபமேயாகும். சத்திவாய்த்தவனுகிறான். இப்படி நாதாஸு சந்தானத்தில் தேறினவன் அந்நிலைபெற்று அந்தர்முகமாகத்தன்னைத்தானே பார்த்துக்கொள்ளும் பொழுது தேஜோ மனதரிசனம் கண்டு, அந்த தேஜோ ரூபமான மனசோடு ஒன்றுபட்டவனுகிறான். அப்படியானவனுக்கு த்ரிலோகத்திலும் கிடைக்கக் கூடாதவனும் ஒன்று இல்லை. மனோவிகார வ்நாபகத்தி ஏகாத்ரி சிந்தையிலும் அடை யத்தக்க நிலைமையிப்படியாக கோபதாபங்கட் குட்பட்டு மனப்போனவழியில் சென்று விஷயப் பற்றுகளிலகப்பட்டுமூலம் "தேஹோ ஹம்" = "நான்தேகம்" என்கிற தேகபாவ முடையவர்கள் நிலையென்னவோவெனில், அவர்கள் கோபதாபங்களுக் கிடங்கொடுக்குந் தோறும் அதனுண்டாகும் ஒரு விஷகீரால் தேஹம் விஷமேறி, தன்னைத்தான்க்கியாலும் சத்தியிதந்து "கோபம், பாபம், சண்டம்" என்றபடி அனேகபழிபாபங்களுக்காளாகிறார்கள். இது போகசாஸ்திரத்தின் கொள்கைமட்டுமல்ல. மேற்பிசைவிற்ப

ன்னர்களும் இதுனுண்மையை ஆராய்ந்தறிந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, அமிரக்காஜக் கியமாகாணங்களில், வாஷிங்டன் பட்டணத்திலுள்ள பிரொபெஸ்கிர் எல்லர் கேட்டீஸ் என்ன பவர், பலிதபரிகைகள் செய்து, காமக் ரு ரோத் லோப மோஹமத மாச்சரியங்களாகிய மனோவிகாரங்களால் மனவழிதேகம் எப்படி விஷமேறிக்கெட்டுப்போகிறதென்று காட்டியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு மனோவிகாரத்தினாலும் தேகத்தில் ஒருவித நீர் ன்ருகிறதென்று அவர் ரசாயனமுறைப்படி கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, கோபத்திலிருந்துப் முப்பு நிறமான ஒருவிஷமுண்டாகிறது. அதை வேறுமனிதர்களுக்கு அல்லது பிராணிக ளுக்குக் கொடுத்தால், நியிர்வாதம் போன்ற ஒர் நரம்புலவிக்ன்கின்றது. பொறுமை யல்லது மாச்சரியத்தால் நேரும் விஷநீர்கனோ மிகவும் கொடியவை. அந்த நீரை கிளிபிக்கின் (Guinea-pig) இரத்தத்தில் கலக்கும்படி பிச்சிப்பார்த்ததில், அந்த விஷத்தால் அப்பிராணி சிலநிமிஷங்களில் இறந்துவிட்டது. எல்லா மனோவிகாரங்களிலும் ருரோதம் (பகை) ஒன்றுலுண்டாகும் விஷம் மிகவும் கொடியதாயிருக்கிறதென்று பிரொபெஸ்கிர் கேட்டீஸ் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். திருமணிநீரம் திராப்பகைபாராட்டினவனுடைய தேகத்திலிருந்துண்டாகும் விஷம் 80-பிரகளைக்கொல்லப்போதுமானதென்று நிரூபித்துக்கூட்டியிருக்கிறார். இதெல்லாம் யோகசாஸ்திரப்படி உண்மையே. கோப தாபம் முதலிய மனோவிகாரங்கள் எப்படி விஷநிசையுண்டிபண்ணுகின்றதோ அப்படியே அதற்குமானாகவுள்ள அன்பு, ஆதரவு, மைத்ரபாவம், கருணை முதலிய உத்தமகுணங்களால் தேகத்திற்கு ககிர்த்தம்தரும் ஒருவிதமான "மதுரோதகம்", "இனிமையானசுகந்தமும்" உண்டாகிறது. இதைத்தான் அமிர்தமென்று சொல்லுகிறது. இந்த அமிர்தபானம் செய்வதன் பிற்த்தியுறுப மடைகிறான். "ஆலம்முதாக்கி, அமுதாந்ஞ்சாக்கும்" குணம் சகவாஸ்தவம் மயிநிம களில் ஒன்று. மனோவிகாரங்களுக்கிடங்கொடுப்பதால் வரும் பாதகமும், மனோவிகாரம் செய்து அன்பேயுருவாயமர்ந்திருத்தயினு ண்டாகும் சாதகமும் இதனால் "தேஹபாவமே" மேற்கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் வெள்ளிடைமலைபோல் கன்னுகளினங்கும்.

அர்ப்பத்த நட் குற்றக்கேஸ் முடிவு.

சென்னை ஜெயில்லில் எம்பிக்கை மோசம் செய்த குற்றத்திற்காக மண்கமத்துவரும் ஹெதியான ஸர் ஹியர்ஜ் ஆர்ப்பத்தட் பேரிலுள்ள இராசர்ஜாகன் விசாரணைசெய்யப்படும் பொருட்டு, அக்டோபர் மீ 3ல் வியாழக்கிழமை ஸ்பெஷல் ஸெஷன்ஸ் கூடினவுடனே, கைதியினைகொண்டெவ்வாறு மின்டர் கேபிபர் எழுத்த கேஸ் விசாரணை துடக்குமுன் ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறதாகச் சொல்லி கோர்ட்டார் அனுமதிபெற்றத்கொண்டு பின் வருமாறுபேசினார். கைதி இண்டன்ட்ரிமில் கேஸில் குற்றவா லிபென்று தண்டிக்கப்பட்டதைப்பற்றி அப்பீல் செய்யப்போவதாக கோர்ட்டார் கொடுத்ததின்கேஸ், பப்ளிக் ப்ராவிரிடியூட்ரர் இத்தக்கேஸ்களையும் விசாரணைக்குக் கொண்டுவரவேண்டியதாக ஆயிர்தென்று சொன்னார். கடந்த கேஸில் விதித்த தண்டனையை மாற்ற யத்தனப்படாவிட்டால், இத்தக்கேஸ்களை வாப்ஸ் செய்துகொ ண்டிருப்பாசென்று கினைக்கும்படியாயிருத்தது. இப்பொழுது கைதி கடந்த கேஸில் தண்டனையடைந்த தைப்பற்றி இத்தக்கேஸ்ட்டிலாவது, இங்கே வேறு கோர்ட்டிலாவது, இவ்விவரத்திலுள்ள எத்தக்கோர்ட்டுக லிலாவது அப்பீல் விண்ணப்பமுதலியன எவ்விதமுயிரியும் செய்யப்போவதில்லையென்று கிராசையாகக் கைவிட்டு விட்டபடியால், கைதி எவ்விதத்திலும் தனக்கு விதிக்கப்பட்டதண்டனையை மாற்றிக்கொள்ளமு யற்சிப்பதில்லையென்று வரக்குறுதிகொடுக்கிறான். எனும் கைதிக்குக் கெண்ட்ரிலாக அப்படியே உறுதி கூறுகிறேன். இதை எம்பி மின்டர் பெனவல் தீர்த சார்ஜ்களை வாப்ஸ் வாங்கிக்கொள்வாரா வென்று கே ட்டார். மின்டர் பெனவல் கைதி வார்த்தையில் எம்பிக்கையில்காணையால், அடுத்த ஸெஷன்ஸுக்கு கேஸை த்தள்ளிவைத்துக்கொண்டால், பின்பு வாப்ஸ் வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று சொன்னார். மின்டர் கேபிபர் இப்பொழுதுதே வாப்ஸ் வாங்கிக்கொண்டு கைதியை அக்குற்றத்தோடுகொள்கின்ற விருதை செய்பவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டார். விதலைசெய்யமுடியாதென்று சொல்லி அட்வொகேட்டஜெனாலோடு செர் ஸ்லி டி. யு. கோட் 335-வது பிரிவுப்படி கேணைட்டும் வாப்ஸ் வாங்கிக்கொண்டார்கள். எத்தனையோ கு டிகளைக்கொடுத்தபாசனை என்ன செய்தால்தானென்ன! அவன் ஜனங்கள் வயிற்றில் குடுபோட்டான். அ தற்காக அவன் செற்றியில் குடு போட்டாய்விட்டது. இன்னமும் அத்தப்பாசனோடு மல்லாடிக்கொண்டு கிற்பதில் பயனென்றுமில்லை. இனி அவன் இருந்தாலும் இத்தாலும் இன்னும் ஜனங்களுக்கொன்றே டுகையால் இன்னமும் சர்க்கார் பணத்தை செலவழிக்காமல் அவனை மன்னித்தது இராஜகாருண்யத்துக் கேற்றதே.

CURRENT TOPICS AND NOTES.

காலவிசேஷங்களும் குறிப்புகளும்.

இத்தலைப்பின் கீழ் நாம் எழுதியும் விஷயங்க ணைப்பற்றி விசேஷமாக ஒன்ற சொல்லவேண்டியதவசிய மாயிரு க்கிறது. கைம்முதலில்லாக்கா ணத்தாலும் அச்சாயில் அச்சதர்ப்பங்களுமும் பத்திரிகை அத்தத்தமாகத்தில் வெளிவராத காலத் தாழ்த்துவருவதாயிருக்கிறது. அதுகாணம் பற்றி இத்தலைப்பின் கீழ் குறிக்கப்பட்டதக்க பல சிலையை விஷயங்கள் குறிப்பிட யோக்கியமில்லாமல் போகி ன்றன. அன்றியும் குறிப்பிடும் காலவிஷேஷங்களும் குறிப்புளும் சஞ்சிகையின் முன்னேட்டமுதலான மரசத்தில் டட்டும் உத்ததாசுவின்றி எழுதுங்கால

ம் வகையில் உத்தவையாகவிரிக்கின்றன. காலப் போக்கைக்காட்டும் விசேஷங்களைமட்டுமே காம்குறி த்துக் கொண்டேபோவதால், இந்த காலவித்தியாச பேதத்தால்தமொற்ற மொன்றும் கெரிடாதென்று எம்புகிறோம்.

இத்தியா கவன்மெண்டார் கிலசீர்திருத்தங்கள் செய் உத்தேசித்து, பிரதா ன்யமான பிரபுக்கள் சேர்த்த ஆ சீர்திருத்தங்கள். லோசனை சபையொன்று ஏற் படுத்தக் கருதி அபிப்பிராயம் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குப்பேர் “கெண்ட்வில் ஆங் லோடெயில்ஸ்” என்று போரம். இத்தியாமுழு

வெளிநேசங்களிலிருந்து அச்சியபத்திரிகைகள் வரும் பத்திரிகைகளில் மூன்று ஜனங்களின் சுதந்தரத்தைப் பற்றி அதிகமாகவும் தெளிவாகவும் எழுதிவந்தன. 'செய்விட்டு அமெரிக்கன்', 'இந்தியன் ஸோஷியலிஸ்ட்ஸ்', 'ஜஸ்டிஸ்' என்னும் இம்மூன்று பத்திரிகைகளையும் இந்தியாவிற்குள் கடல் மார்ச்சுமாகக் கொண்டுவரக்கூடாது என்று தடுத்திருக்கிறார்கள். அச்சிய பத்திரிகைகளை யிப்படி உன்னை வாயிடாமல் தடுத்தது கவர்மெண்டாருடைய தீர்மானம் காட்டாமல் அவர்கள் பலத்தைக்காட்டுவதாயிருக்கிற தென்னு ஜனங்கள் அப்பிரயாசப்படுகிறார்கள்.

ஆகஸ்டு மீ 20வ. அர்ப்பாட்ட மண்கமக் சென்னை ஹைகோர்த் தண்டிக்கப்பட்டது. டி.இ.இ. லெஷனரில் கணம் பிப்ரவரியில் மூன்னிலையில் விசாரணைக்கு வந்த அர்ப்பாட்ட இன்டென்ட்ரியல்ஸ் சம்பந்தமாக கம்பிக்கைத்தரோகம் செய்த குற்றங்களில் சரியாக ஒருமாதம் விசாரணையாகி செப்டம்பர் மீ 25வ. புதன்மீதுமைய தினம் முடிவுக்கு வந்தது. மீஸ்டர் கார்டன் வெருவா சாலமார் அவருடைய சமீபத்தியத்தை பெல்லாம் காட்டி அர்ப்பாட்ட பங்கமாக விருத்திசெய்து கடத்தினார். அவர் சமீபத்திய மெல்லாம் முழுப்புகளின் காரணப்போற்றில் மறைக்கவந்தனத்தவன் சமீபத்தியம்போல் மயன்படாமல் போயிற்று. சரியாக 1 மணிக்கு கணம் பிப்ரவரியில் அவர்கள் பரபரப்பில் நிற்கையில் துட்பங்களை சாபுகள் வாக்கு முலத்தை யாராந்து எடுத்துக்கொள்ளார். ஜூரிகள்தங்கள் தீர்மானத்தை ஆலோசித்துவரத்தனியாக அவர்களுக்கு என்று ஏற்பட்ட அறைக்குள் சென்றார்கள். சுமார் 2 மணிக்குத்திரும்பி வந்து முதல் கவுண்டில் சாட்டிய குற்றம் ருசுவாகவில்லை பென்றும், 2-வது கவுண்டில் கண்டகுற்றம் ருசுவாயிற்றென்றும், மூன்றாவது கவுண்டில் கண்டகுற்றம் ருசுவாகவில்லை பென்றும் ஒருமாதம் எல்லாமும் வேகாயித்துச் சொல்வதாக ஜூரிகளின் போர்மான் மீஸ்டர் ஜேம்ஸ் சொன்னார். கணம் பிப்ரவரியில் அவர்கள் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை யேற்றிக்கொண்டு அர்ப்பாட்ட கம்பிக்கைத்தரோகம் செய்த சேஸ் ருசுவானது சரி. பென்று கைதியை 18-மாதங்கடன்காவலிலிருக்கத்தண்டனை விதித்தார். அர்ப்பாட்ட பேரில் இன்னம்இரண்டு குற்றச் சாட்டுகளை விசாரிக்கப்பட்டவேண்டியிருக்கின்றன. "இவ்விடே பின் அன்வீட்டினென்ஸ் கம்பெனி சம்பந்தமாக மேசடிச்சேஸ் ஒன்று, மற்றொன்று ராஜாவேணுசேபால் பறந்துக்குரிய 3-வது ரூபாய் சம்பந்தமாய் மேசடிப்பாய் டுத்துக்கொண்டதேன். இவற்றில் அடுத்ததேன் அட்டோபர் மீ 3வ. விபரஞ் சிறுமையினம் கேடுருகு ம்பெஷல் ஜூரிகள் முன்னால் பிப்ரவரியில் ம்பெஷல் லெஷன்ஸில் வித்திருந்து

விசாரணை செய்வார். இந்த ஒரு சேஸ் டுத்ததில் அர்ப்பாட்ட பங்கத்திலிருந்து பேசின மீஸ்டர் கார்டனுக்கு மாதிரியும் 44-ஆயிரரூபாய் பீஸ் கொடுத்திருக்கிறார். இதைத் தவிர இதரலாயர்களுக்கு சுமார் 20-ஆயிரரூபாய் கொடுக்க கேரிட்டதாதத் தெரிவித்தது. கடைபிடிப்பும் பெற்ற பரப்பாதலால் வரண்டில் பிடிப்பட்டதும் புற்றிலிருந்து ஈசல் கிளம்புவது போல் பணம் பைப்பாகக் கிளம்பலாயிற்று. இன்னும் எவ்வளவு பணம் செலவழியும். போகிறதோ, ஈர்க்கார் பணமும் வராமலாகச் செலவழிபிறதே! இது ஜனங்கள் பணம்தானே!

இந்தியா மத்தியாதி
'டி.இ.இ. லெஷன்ஸ்' ய. மீஸ்டர். மார்வியவர்
கமிஷன். கன் இந்தியாவிலுள்ள
பலமாகானது கவர்

ன்மெண்டுகள் செலுத்தவேண்டிய அதிகாரங்களை லாம் இப்பொழுது இந்தியா கவர்மெண்டர்-வசத்திலிருப்பதால், துரைத்தனவிஷயங்களில் அனைக்கிருமுக்குகள் கேரிடுவதைபுத்தேசித்து, அதிகாரங்களை அத்தந்த இராஜதானி கவர்மெண்டர்க்களமே செலுத்தக்கூடியதாக என்ன ஏற்பாடு செய்வாமென்று விசாரிக்க ஒரு ராயல் கமிஷன் நியமித்திருக்கிறார். அதில் மீஸ்டர் ஆர். லி. டட் அவர்கள் ஒரு மெம்பர். அத்த ராயல் கமிஷன் சபையார் க்வம்பர் மீ 15வ. இந்தியாவுக்கு வந்து விசாரணை செய்ப்புத்துவக்குவார்கள்.

சென்னை யுனைடெட் ஸ்டேட் அமெரிக்காவின் டீவிலுள்ள சிறியார்ப்பட்டண அனுதாபம். த்தில் பாரிஸ்டாகவிற்குமும் மீஸ்டர் மிரான் எச். பெல்ஸ் என்பவர் சிலவருகவுக்கு மூன் இந்தியா, இலங்கைமுதலிய தேசங்களுக்கு விஜயமாய் வந்து போனார். அப்பொழுது அவர்கொழும்பு பட்டணத்திலுள்ள கணம் மீஸ்டர் இராமதாஸ் அவர்கள் பிரச்சயம் கிடைக்க அவையடித்து உண்மைவிசாரித்ததில் அவருக்கு உன்னத்திருப்பிப்பட்டாய் அவையே குருவாகவற்றிக்கொண்டார். அவர் இந்தியாவில் ஸ்வசெய்வாராஜலகிப்பங்களை முன்னிட்டி ஜனங்கள் செய்துவரும் பிரயத்தனங்களைக்கண்டு எக்தோஷித்து. அமெரிக்காவின் சரித்திரத்திலிருந்து சிலவாதானம் கண்டுபிடித்துக்காட்டி, விடாபடியாய் உன்னம் கலக்காமல் உண்மைக்குறையுத்தால் கட்டாயம் கல்லாகம் பித்தருமென்று வற்புறுத்தி ஹாரிஸ்குறி சொன்ன விர்த்தப்பத்திரிகைக்கு இரண்டு கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறார்.

காக்கிளூடாவில் ரிஸர்வ்போ
காக்கிளூடாவில்
கடத்தகொண்.
த 300-ம் கெம்பர் பாவையா
என்னும்பெர்வழி, ரிஸர்வ்போ
லில் இன்ஸ்பெக்டாரியிருந்த மீஸ்டர் என். எச். பெல்

ருகிறது. அங்கே கற்பூரமாகாது வளர்ந்த வருகிறார்கள். கற்பூரம் பூஜாருகமான வந்துவாகவிருப்பதன்றி அனேகம் கைத்தொழில்களுக்கும், மருத்துவங்களுக்கும், உபயோகமுண்டாக விரும்புகிறது. மேலும் இந்தச் சாக்கு வெறுமருந்து செய்தவதில் விசேஷமாக உபயோகிக்கப்படுகிறது. குழியாவதற்கும் ஜப்பானுக்கும் சண்டை உட்பத்தொழுது வெறுமருந்துசெய்த கற்பூரம் ஜாஸ்தியாகச் செலவழனபடியால் சென்னையிலுள்ள கடைகளில்கூட கற்பூரம் வெகுவிரைக்கிவாயிருந்தது. கற்பூரமாகப் பொன்னிறமான வருணமுடையதாய், கப்பல், படகு, நாற்காலி மேஜை, பெட்டி, பேழை முதலிய சாமான்கள் செய்வதற்கு மிகவும் உபயோகமானதாக விரும்புகிறது. கலை-கலைப்பயத்தாமாதலால், இழைப்புவிப்பட்டால் பனபனவென்று வெகு அழகாகவும் மினுக்காகவும் மழமழவென்று இருக்கிறதாம். இந்தமாதம் சுமார் 120 வருஷத்துக்கு மேல் 200 வருஷம் வரையில் கிழத்திருக்கிறதாம். இதற்கு முன்னால் கேரளிலிருந்தும், மாகளிலிருந்தும் பாலிந்தியிலிருந்தும்மட்டும் கற்பூரம் செய்துவந்தார்கள். இப்பொழுது கிளைகளிலிருந்தும் இங்கிலாந்திலிருந்தும் கூட கற்பூரமிற்கும் வகை கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்.

கோயமுத்தாளில் புதிதாக ஒரு முதல் கிரேடாகாலேஜ் ஸ்தாபிக்கப் பட்டதாம் செய்தவருகிறார்கள். இந்த காலேஜ் பி. ஏ. வரையில் போதிக்கும். இதற்கு 12 லக்ஷ ரூபாய் முதல்வெண்டும். ஆனால் இதில் ப்ரோபெண்டன்சுகளாகவிரும்புகள் மாசம் 75-ரூபாய் சம்பளத்திற்குமுடிவதாக முன்வந்திருப்பதால் சுமார் 8 லக்ஷ ரூபாய் மூலதனமிருந்தால் உடனே காலேஜ் ஸ்தாபிக்கலாமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இதில் ப்ரோபெண்டன்சிலே சேர்த்துவிட்டது. இன்னம் பாதிக்கு இராஜதானி முயுவதற்கும் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வேண்டிய தொகை சேர்த்துவிட்டால் அடுத்த வருஷமே காலேஜ் திறக்க உத்தேசித்திருக்கிறார்கள்.

இந்தப்பச்சையப்பன் தர்சனத்தை பச்சையப் பிபரிலை கர்த்தர்களான பன் டாண்டுகள். டாண்டுகள் தங்களுக்குள் ஒன்றுமையின்றி சண்டைபோட்டுக்கொண்டு பச்சையப்பன் காலேஜையே முடிவி

டவார்கள் போலிருக்கிறதாகப் பிரஸ்தாபம். சென்னை ஹைகோர்ட்டு வக்கீல்கள் பலர் சேர்ந்து இந்த தர்மசொந்தான விசாரிக்கும் டாண்டுகளை ஆய்வுப் பரிசுத்தம் சியமிப்பதைவிட்டு குறித்தகாலத்துக்கொருதாம் சியமிக்கவும் இன்னம் சிலசீர்திருத்தங்களும் செய்ய ஹைகோர்ட்டாண்டர்க்கோடுக்கொண்டு அதற்காக மனுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த மனு அட்டோர்னரி 1௨ விசாரணைக்கு வந்து மறுபடியும் 29௨ யன்ற விசாரணைக்கு வர சியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பார்லிமெந்து சபை மெம்பர்களில் முக்கியமான வருமெம்பர் மிஸ்டர் கெய்-நார்டி. பார்லிமெந்து சபை மெம்பர் மிஸ்டர் கெய்-நார்டி. கெய்-நார்டி-யவர்கள். கல்

கத்தாவுக்கு வந்தசேர்த்து, இத்தியாவிலுள்ள ஜனங்களின் கவனமையும், தனத்தனப்பாங்கையும், ஜனங்கள் அதிர்ப்பிக்கு உண்மையானகாரணம் இன்னதென்பதையும் பற்றி கேரில் விசாரித்து வருகிறார்கள்.

மிஸ்டர் கெய்-நார்டி விஜயங்குடி ஸ்பீஷியல் எம். பி. அவர்கள் விஜயங்குடி ஸ்பீஷியல் எம். பி. அவர்கள் ஆய்வுகோரே பிசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தனா ஜெயிஸ்பர்க்கு அவரோடு போனார். அப்பொழுது மிஸ்டர் செனத்திரி (பாமிஸ்டர்-அட்-லா) மிஸ்டர் ஹார்டிக்குத்துணையாக அவரோடு வந்திருந்தார். ஸ்பீஷியல் எம். பி. அவர்கள் மிஸ்டர் செனத்திரியை அவமரியாதையாகப் பேச, அவர்திரும்பிப்பேச, இருவருக்கும் வாக்குவாதமுண்டாகக்கூடையிலும் மிஸ்டர் செனத்திரியை வெளியே போகும்படி சொன்னார். இப்படி அவரிடத்தில் மரியாதைப் பிசகாக நடந்து கொண்டதற்காக மிஸ்டர் ஹார்டி அத்த ஸ்பீஷியல் எம். பி. அவர்களைக் கண்டு ஆச்சிரியப்பட்டு அவரோடுகூட ஜெயிஸ்பர்க்கவாத்தனக்கு இஷ்டப்பின்பென்று திரும்பியிட்டார். இன்னம் எத்தனையோ சில்லறை அக்கிரமங்களையெல்லாம் இந்தப்பார்லிமெந்து சபை மெம்பர்கள் கேரில் பார்த்து, இப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்கள் இத்தேடப்படாத சமையிலுள்ள மஹா ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் உத்தேசங்கள் எத்தனையையுபற்றி மிகவும் கண்டித்துப் பேசுவார்களென்றும், இப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்கள் நடக்கப்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.